KİTAB VE SÜNNETE DAVET YAYINLARI

TEVHİD İMAMI MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB

HAYATI, DAVETİ VE HAKKINDA YAPILAN İFTİRALAR

Ebu Umeyr bin Muhammed et-Turki

TEVHİD İMAMI

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB

HAYATI, DAVETİ VE HAKKINDA YAPILAN İFTİRALAR

derleyen

Ebu Umeyr bin Muhammed et-Turki

(İlaveli 3. Yayın)

KİTAB VE SÜNNETE DAVET YAYINLARI
2013/1434

TEVHİD İMAMI
MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB
HAYATI, DAVETİ VE HAKKINDA YAPILAN İFTİRALAR

derleyen
Ebu Umeyr bin Muhammed et-Turki

(ilaveli 3. Yayın)

irtibat:
kitabvesunnet@yahoo.com

İçindekiler

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd, ancak Allah içindir. O'na hamdeder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Resulu'dur.

Günümüzde Şeyh Muhammed bin AbdulVahhab'ın selefi davetini bazı bid'atçı çevreler sürekli gündemde tutup kötülemektedir. Bunun sebebi de Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in davet ettiği gerçek İslam olan selefi daveti iptal edip yerine bid'atın, hurafelerin ve şirkin cirit attığı batıl olan bir dini insanlara sunmak istemeleridir.

Bu risalede Şeyhulİslam Muhammed bin AbdulVahhab (rahimehUllah)'ın hayatını, davetini ve onunla alakalı yapılan iftiraları zikredeceğiz. Bir kaç sene önce nette bu derleme tarafımızdan yayınlanmış ve elhamduli(A)llah oldukça ilgi görmüş ve hatta bazı yerlerde kaynak olarak gösterilmeye başlanmıştır.

Bir abimizin ricası üzerine ona netteki verziyonunu yazıcıdan çıkartıp bir dosya yapmıştım, lakin içindeki bilgilere daha birkaç bölüm eklemem gerektiğini

düşündüm ve yine nette yayınlamaya ve basılı kitap olarak neşretmeye karar verdim.

Bilahare metni gözden geçirdiğimde bazı yerleri-ki mesela nette yayınlanan bir kitaptan uzunca bir alıntı yapmıştım, bu okuyucu yormaktaydı-çıkartıp, daha veciz bazı bablar ekledim.

Niyetim bu davetten insanların faydalanması, bid'atlara ve hurafelere karşı daha duyarlı olmalarıdır. Bu çalışmamızda sadece Şeyh Muhammed'in hayatının sonuna kadar olan zaman dilimini ele alacağız.

Zira ölümünden sonraki dönemde bazı sapmaların olduğunu Şeyh AbdulAziz bin Baz (rahimehUllah)'ta şöyle dile getirir: "Üstad Muhammed'in vefatından uzun bir müddet sonra, çocuklarının ve yardımcılarının çoğunun vefatının ardından bazı sapmalar olunca sınama geldi."[1]

Dolayısıyla ölümünden sonra ki dönemi Şeyhin hayatıyla alakalı görmediğimiz için zikretmeyeceğiz. İnşeAllah hayırlara vesile olur…

Ebu Umeyr bin Muhammed et-Turki

1 İmam Muhammed bin AbdulVehhab, Davetehu ve Siretehu; AbdulAziz bin AbdUllah bin Baz

VEHHABİLİK NEDİR?

Vehhabilik lakabı selefi akideyi benimsemiş insanlar için Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ın babasının adına nisbeten kullanılmaya başlanmıştır. Muhammed bin AbdulVehhab hicri 12./miladi 18. yüzyılda selef akidesine çağırmaya başlamış davetçi bir şahsiyettir.

Selefi davet ise Allah'ın kitabı Kur'an'a ve Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in sahih sünnetine dayanır. Sonradan ortaya atılmış tüm bid'atlardan ve hurafelerden uzak İslam dininin aslıdır.

Bu davet Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'e bağlıdır. Selef, sahabe, tabiin,tebe tabiin ve onları akide ve amelde takip edenler için kullanılan genel bir tabirdir. Günümüzde ise "Vehhabilik" lakabı tevhid ve sünnet düşmanları tarafından selefi daveti kötülemek amacıyla kullanılmaktadır.

Artık bu durum öyle bir hal almıştır ki bu kişiler selefe davet eden herkesi "Vahhabi" olarak adlandırırlar. Hatta Muhammed bin AbdulVahhab'tan yüzyıllar önce yaşamış olan İbn Teymiyye'ye bile bu lakabı taktıklarını görürsünüz.

Bilmeliyiz ki bu lakab daveti kötülemek amacıyla kasıtlı olarak kullanılmakta ve dikkatle incelendiğinde lugat açısından da hatalı olduğu görülmektedir. Zira daveti başlatan babası değil Şeyh

Muhammed bin AbdulVahhab'tır. Buna ilaveten bu lakab ne Şeyhin kendisi tarafından, ne evladları, ne öğrencileri ve ne de günümüzde de davete uyanlar tarafından kullanılmıştır.

Zira ileride geleceği gibi bu lakablandırma Şeyhin ölümünden 20 küsur sene sonra tevhid ve sünnet davetine muhalifler tarafından ortaya atılmıştır.

Sünnete tabi olanları "Vehhabi" diye lakablandıranlar, dinini araştıran bir çok samimi insanların gerçeği öğrenmesine engel olmuş ve hakkı sürekli örtmüşlerdir. Şeyh Muhammed bin AbdulVahhab her ne kadar bu yolda bir çok engelle ve muhaliflerle karşılaşmış olsa da, kitaplarını kaleme alırken özellikle insanları tevhid akidesine geri dönmeleri ve Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in sünnetine bağlılık göstermeleri için hassasiyet ve çaba göstermiştir.

Maalesef İslam dünyasının bir çok yerinde Şeyh hakkında İslam'ı yıkmak için İslam düşmanlarıyla işbirliği yaptığı iftirası atılmış ve bu düşünce yaygınlaştırılmıştır. İşin gerçeği ise Şeyhin ancak ölümünden sonra davetini dünyaya duyurabildiğidir. Şeyhin kafirlerle işbirliği yaptığı iddiası ilerideki sayfalarda ispatlayacağımız gibi büyük bir yalan ve iftiradan ibarettir.

Zira hakkı arayan bir kişi Şeyhin eserlerini okuduğunda içeriğinin Allah (subhanehu ve teala)'nın kitabından ayetler ve Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in hadislerinden ibaret olduğunu, Şeyhin kendi sözlerinin çok az bir kısmını teşkil ettiğinin rahatça

farkına varabilir. Hatta öyleki bazı eserleri sadece ayet ve hadislerden müteşekkildir. Kendisi daveti hakkında o şöyle demektedir:

"Ben, bir tasavvufçunun, bir fakihin, bir kelamcının, veya İbn Kayyim, Zehebi, İbn Kesir gibi büyük imamlardan bir imamın mezhebine davet etmiyorum. Aksine ben, yalnızca Allah (subhanehu ve teala)'ya ibadet etmeye ve onun hiçbir ortağının bulunmadığına davet ediyorum.Yine ben, ümmetinden sahabe ile onlardan sonra gelecek olanlara kendisine sımsıkı sarılmalarını vasiyet ettiği Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in sünnetine davet ediyorum."[2]

2 Muhammed bin AbdulVehhab,el-Risalet'ul-Ula, İbn Gannam s.211

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN DAVETİNE BAŞLAMASININ SEBEPLERİ

Bid'atçılar ve heva ehli asrı saadetten sonra sahabe-tabiin-tebe tabiin dönemlerinin sonunda denizdeki köpükler gibi çoğalmış ve tüm İslam alemini sarmışlardır. Toplumları ve yöneticileri ağlarına düşürmeyi başarmışlar, arkalarındaki bu güçler sayesinde kimse onlara karşı gelmeye cesaret edememiştir, çok küçük bir grup müstesna.

Hicri 7./miladi 13. asırda Şeyhulİslam Ebu'l-Abbas İbn Teymiyye (rahimehUllah) bu bid'atçılar ve hurafecilerin karşısında tek başına durana kadar bu böyle devam etti. İbn Teymiyye bid'atçılar ve kafirlerle mücadele ediyor, Kur'an, Sünnet ve selefin menheciyle onlara karşı koyuyor ve ümmeti bu baygınlığından uyandırıyordu. Hatta öyle ki günümüzde yazdığı bazı kitapları hala yankı uyandırmakta ve bid'atçılara karşı adeta kınından sıyrılmış bir kılıç görevi görmektedir.

Mesela "Minhac'us-Sunneh" isimli kitabının şok etkisinden şiiler kendilerini hala kurtaramamışlardır.

İbn Teymiyye'nin vefatından sonra İbn Kayyim el-Cevziyye ve İbn Kesir gibi talebeleri bu mücadeleye devam etmişlerdir. Lakin yüzyıllar geçtikçe bid'at ve

hurafeler yine hortlamaya başlamış, etrafını içine çeken dev bir yangın misali ortalığı kasıp kavurmuştur.

Hicri 12./miladi 18. yüzyılda Muhammed bin AbdulVahhab Kur'an ve Sünnet kılıcını tekrar kuşanmış ve bid'at ve heva ehliyle selefleri gibi Kur'an ve Sünnetten delillerle mücadeleye girmiştir. Bu mücadele sonucunda Kur'an ve Sünnetin yeniden hakim olmasını sağlamış, tevhidin nurunu yaymış ve insanları tekrar Sünnete geri dönmeye ve sarılmaya teşvik etmiştir, çünkü onun davetinin metodu ve hedefi Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in metodu ve hedefiydi.

Muhammed bin AbdulVahhab davetini Allah (subhanehu ve teala)'nın kitabı Kur'an'a ve Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in Sünnetine bina etmiştir. Zira Şeyhin daveti selefin davetidir ve selef bu davetin metodunu bizzat Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'den, ashabından (Allah cümlesinden razı olsun) ve ihsanda onlara tabi olanlardan alıp öğrenmişlerdir.

Bu sahih bir metod olup en doğru yoldur. Bu sebepten dolayı tüm müslümanların bu yolda olup, bu metod üzere hareket etmeleri gerekir. Sünnet düşmanları kendi aralarında bölük pörçük oldukları halde tevhid ve Sünnet ehline karşı ittifak kurup güya karşı hamle adına çeşitli hilelere başvurmuşlar ve iftiralarda bulunmuşlardır. Şeyhin hayatını ve akidesini öğrendikten sonra bu yapılan iftiraları ve yalanları açıklayacağız biizni(A)llah...

ŞEYH MUHAMMED BİN ABDULVEHHÂB'IN HAYATINDAN KESİTLER

Şeyh Muhammed bin AbdulVehhâb bin Süleyman et-Temîmî hicrî 1115 senesinde Uyeyne beldesinde, bir ilim ve takva yuvasında doğmuştur. Kendisi Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenmiş ve buluğ çağına ermeden hafız olmuştur. Çok keskin bir anlayışı vardı. Zihni çok canlıydı, kalbi zekî idi ve çok çabuk ezberliyordu.

Babası o zamanlar Uyeyne kadısı idi. Şeyh, babasından fıkıh tahsil etti. Kendisi, tefsir ve hadis kitaplarını, âlimlerin İslam'ın aslı hakkında kaleme aldığı yazıları çok okuyordu. Buluğ çağına erince babası onu hemen evlendirdi. Sonra babasından, Allah'ın Beyt-i Harâm'ına haccetme izni talep etti. Babası izin verince de Hacca gitti. Medine-i Münevvere'ye gitti ve orada 2 ay kaldı. Sonra da Uyeyne'de ikamet etmekte olan babasının yanına döndü. Babasından, İmam Ahmed'in mezhebi üzere ilim tahsil etmeye başladı.

Necid yöresi -Şeyh henüz çok genç yaşlarda iken- münker amellerle kaynıyordu. O yıllarda şirk almış başını gidiyordu. İnsanlar ağaçlara, taşlara ve kabirlere iman ediyorlardı. Yörede büyük ve küçük şirkin pek çok tezahürü yaygın bir biçimde görülüyordu.

Şeyh, bu cahiliye manzaralarına, şirke, hurafe ve bid'atlara karşı koymaya kesin bir biçimde karar verdi. Kitab ve Sünneti, Selefi Salihin'in sözlerini ve hayatlarını

yaymaya başladı. Bu nedenle de ilim ve yardım talebi için, nur ve hikmet donanımını hazırlamak için Uyeyne beldesinden hicret etmeye karar verdi. İslam dini hususunda öğrettiği hakîkatleri anlayıp kendisine yardım edebilecek kişileri bulma ümidi taşıyordu.

Özetle, tarihçilerin ve tahkik ehlinin zikrettiklerine göre Şeyh, ilim talebi için vatanından ayrıldı. Sonra Hicaz'a, ardından Basra'ya ve Ahsâ'ya sonra tekrar Basra'ya gitti. Sonra Zübeyr'e, sonra yine Hicaz'a gitti. Şam'a gitme imkânı bulamadı. Bu seyahatlerinin akabinde halkı Tevhid'e davet etmek için Necid'e geri döndü.

Babası Uyeyne'den Hureymilâ'ya taşınmıştı. Kendisi de Medine'den Hureymilâ'ya gitti. Babası Hureymilâ'da kadılık görevini üstlenmişti. Şeyh Muhammed, ilmî seferinden döndükten sonra insanları Tevhid'e davet etmeye başladı. Onlara Allah'tan başkasına dua etmenin, bunun gibi akîdeyi bozan ve dine zarar veren hususların batıl olduğunu açıkladı.

Babası hicrî 1153 yılında vefat edince Şeyh, o gün hüküm sürmekte olan akîdevî inançları, Selefi Salihin itikadı üzere düzeltme konusundaki davetini ilan etti. Ama Hureymilâ onun daveti için uygun bir çıkış noktası değildi. Bu nedenle -yaklaşık- hicrî 1155 yılında Uyeyne'ye taşındı. Allahu Teâlâ Selefi Salihin itikadını izhar etti. Şeyh de bunu yayma görevini üstlendi; faydalı ilimleri okuttu; İslam'ın usûlü ve fürûu alanında faydalı kitaplar kaleme aldı.

Bu fakih ve müceddid âlim Muhammed bin AbdulVehhâb'ın vefatı hicrî 1206 yılında vukû buldu.

Miras olarak ne bir dinar ne de bir dirhem bıraktı. Mirasçıları arasında mal dağıtımı veya taksimi olmadı. Ama o -Allah kendisine rahmet etsin- bize ilmî birikimden ve faydalı eserlerinden oluşan büyük bir servet bıraktı. Bazı eserleri şunlardır:

1- Tevhid Kitabı (Kitab'ut-Tevhid)
2- Şüphelerin İzalesi Kitabı (Keşf'uş-Şubuhât)
3- İmanın Temelleri Kitabı (Usûl'ul-İman)
4- İslam'ın Faziletleri Kitabı (Fezâil'il-İslam)
5- Kur'ân'ın Faziletleri Kitabı (Fezâil'il-Kur'ân)
6- Muhtasar Siyer Kitabı (Es-Sîre el-Muhtasara)
7- Kapsamlı Siyer Kitabı (Es-Sîre el-Mutavvala)
8- Rafızilere Reddiye Kitabı (er-Redd alâ er-Râfiza)

Bunun dışında 12 ciltlik "Şeyh Muhammed bin AbdulVehhâb Külliyâtı" içerisinde mevcut eserleri de vardır... Allah, Şeyh'e rahmet etsin. Bu dini tecdit etmek, müslümanları şirkin boyunduruğundan kurtarmak ve âlemlerin Rabb'inden yüz çevirmeyi zelil etmek için gösterdiği çabalardan dolayı onun mükafatını arttırsın. Âmin.[3]

3 Hal tercümesi şu eserlerden istifade edilerek ve özetlenerek alınmıştır: Meşhur Tarihçi Osman bin AbdUllah bin Bişr en-Necdi el-Hanbeli'nin 199-1/33 "Necid Tarihi Hakkındaki Cilt Başlığı" adlı eseri ve Salih Abbûd'un "Şeyh Muhammed bin AbdulVehhâb'ın Selefî İtikadı ve İslam Alemindeki Etkileri" adlı eseri. Bknz. Fasl'ul-Hitab/Muhammed bin AbdulVehhab'ın Selef Akidesi

ŞEYH MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN AKİDESİ NEDİR?

Kasım ehline yazdığı bir mektubta Şeyh akidesini şöyle açıklar: "Allah'ı ve meleklerden burada hazır olanları ve sizi şahit tutarım ki ben şüphesiz Fırkayı Naciyyenin/Kurtuluş Fırkasının, Ehli Sünnet ve'l-Cemaat'ın itikadı üzereyim.

Allah'a, meleklerine, kitaplarına, resullerine, kitaplarına, öldükten sonra dirilmeye, hayrı ve şerri ile kadere iman üzereyim.

Allah'a iman konusunda: Allah kendisini kitabı Kur'an'da ve Resulunun lisanıyla nasıl vasıflandırmışsa, tahrif ve ta'til etmeden iman ediyorum. Bilakis Allah (subhanehu ve teala)'nın benzeri hiç bir sey yoktur. O işitendir ve görendir. O'nun kendisini vasfettiği hiç bir şeyi O'ndan reddetmem, Allah'ın ayetlerini konumlarından saptırmam ne de isimlerinde ve ayetlerinde ilhada saparım. Ne keyfiyetini/nasıllığını takdir ederim ne de O'nun sıfatlarını yaratılmışların sıfatlarına misallendiririm/benzetirim. Zira Allah'ın bir dengi, bir ortağı olmadığı gibi, O'nun yüceliğini de hiç bir şey ulaşamaz ve O yarattıklarıyla yüceliğini de hiç bir şey ulaşamaz ve O yarattıklarıyla kıyaslanamaz. O kendini ve başkasını da herkesten en iyi bilen, kelamında en doğru ve en güzel olandır.

O nefsini muhaliflerden tekyif ve temsil ehlinin vasfettiklerinden tenzih etmiş, tahrif ve ta'til ehlinin nefyedip inkar ettiklerinden beri kılmıştır. Ve şöyle buyurmuştur:

"Daima kudret ve galebenin rabbi olan rabbin, onların isnad ettikleri sıfatlardan münezzehtir. Peygamberlere selam olsun. Hamd alemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur."[4]

Fırkayı Naciyye/Kurtuluş Fırkası Teala'nın fiilleri konusunda Kaderiyye ve Cebriyye arasında vasattır. Onlar Allah'ın vaîdi konusunda ise Mürcie ve Vaîdiye görüşleri arasında vasattırlar.Onlar iman ve din açısından ise Haruriye ve Mu'tezile arasında, Mürcie ile Cehmiye arasında vasattırlar. Onlar Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in ashabına bakış açıları hususunda ise Hariciler ile Rafıziler arasında vasattırlar.

İman ediyorum ki, Kur'an Allah'ın kelamıdır O'ndan indirilmiştir, mahluk değildir. O'ndan başlamış ve yine O'na dönecektir. Allah (subhanehu ve teala) onunla hakikaten konuşmuş, onu kulu, resulu, vahyinin emini, kendisiyle kulları ile arasındaki elçisi nebimiz Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'e indirmiştir. Ve inanıyorum ki Allah dilediğini yapandır, O'nun iradesi ve meşiieti dışında bir şey vuku bulamaz.

Alemde meydana gelen her şey O'nun takdir ve tedbiri iledir. Hiç kimse kendisine belirlenen kaderi değiştiremez

4 Saffat Suresi 180.-182. ayetler

ve levhi mahfuzda yazılan neyse kesinkes gerçekleşecektir.

Nebi (sallAllahu aleyhi ve sellem) ölümden sonra olacak şeylere dair haber verdiklerine, kabir fitnesine ve nimetine, ruhların bedenlere tekrar iadesine, insanların yalınayak, çıplak ve sölpük bir halde kalkacaklarına, güneşin onlara yaklaşacağına, terazinin kurulacağına, kulların amellerinin tartılacağına, tartıları ağır gelenlerin kurtulanlardan, hafif gelenlerin ise hüsrana uğrayıp, cehenneme atılacakarına, divanların yayılacağına ve iyilerin kitablarını sağlarından, kötülerin kitablarını sol taraflarından alacaklarına inanıyorum.

Nebimiz Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in havzına, onun suyunun sütten daha beyaz, baldan daha tatlı olduğuna, içinde gökteki yıldızlar misali su kabı bulunduğuna, ondan bir kez içenin bir daha asla susamayacağına, arasat meydanına, sıratın cehennemin kenarı üzerine kurulacağına ve insanların amellerinin miktarınca oradan geçeceklerine inanıyorum.

Nebi (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in şefaatına, ilk şefaat eden ve ilk şefaatçı kılınan olduğuna, O'nun şefaatını ancak bid'at ve dalalet ehlinin inkar edeceğine, yanlız bu şefaatın Allah'ın izin ve rızasıyla olacağına inanıyorum.

Çünkü Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurmaktadır:

"Onlar da O'nun razı olduğundan başkasına şefaat etmezler."[5]

"Kimmiş, izni olmadıkça O'nun katında şefaat edecek olan?"[6]

"Göklerde nice melekler vardır ki onların şefaatlerı dilediği ve razı olduğu kimse hakkında Allah'ın izin vermesinden sonra olması müstesna hiç bir işe yaramaz."[7]

Allah (subhanehu ve teala) ancak tevhidten razı olur, ve şefaat içinde ancak tevhid ehline izin verir. Ama müşriklere gelince, şefaatten onlara pay yoktur. Zira Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurur:

"Artık şefaatçıların şefaatı onlara fayda vermez."[8]

Cennet ve cehennemin yaratıldığına, ve günümüzde var olduklarına inanıyorum. Onlar fena bulmayacaklardır. Mü'minler ayın onbeşinde ayı gördükleri gibi kıyamet günü rablerini gözleriyle göreceklerdir.

Ve iman ederim ki, Nebimiz Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem) nebi ve resullerin sonuncusudur. Bir kul O'nun nübüvvet ve risaletine iman etmedikçe imanı sahih değildir.

O (Nebi sallAllahu aleyhi ve sellem)'in ümmetinin en faziletli kişisinin Ebû Bekir es-Sıddîk olduğuna, sonra

---

5 Enbiya Suresi, 28.ayet
6 Bakara Suresi, 255.ayet
7 Necm Suresi, 26.ayet
8 Müddessir Suresi, 48.ayet

Ömer el-Farûk olduğuna, sonra Osman Zinnûreyn olduğuna, sonra Ali el-Murtazâ olduğuna, sonra Aşere(-i Mübeşşere)'nin diğer fertleri olduğuna, sonra Bedir ehlinin olduğuna, sonra Rıdvan Bey'at'ında ağacın altında hazır bulunan sahabelerin olduğuna, sonra da diğer sahabelerin olduğuna inanıyorum. Allah hepsinden razı olsun.

Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in ashabını dost edinir, onların iyiliklerini zikreder, Allah'ın onlardan razı olmasını ve onları bağışlamasını dileyerek, onların olumsuz yönlerinden uzak durur, aralarında geçenleri dile getirmem ve onların faziletli insanlar olduğuna inanırım.

Zira Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurmuştur: **"Onlardan sonra gelenler Rabbimiz derler bizi ve imanda bizden önce gelmiş ve geçmiş kardeşlerimize mağfiret et. Kalplerimizde iman edenlere karşı kin tutturma. Rabbimiz şüphe yok ki sen rauf ve rahim olansın."**[9]

Allah'ın, her tür kötülükten beri ve tertemiz olan mü'minlerin annelerinden razı olmasını dilerim. Evliyanın keramet ve keşiflerine inanırım, ancak onların Allah üzerinde bir hakları olmadığı gibi, Allah'tan başkasının güç yetiremeyeceği şeyleri de on(lar)dan istemeyi caiz görmem.

Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in cennet ve cehennem ile müjdeledikleri hariç, hicbir müslümanın cennetlik ya da cehennemlik olduğuna karışmam. Ancak

9 Haşr Suresi, 10.ayet

mü'minin cennetine girmesini diler, kötü akibetinden korkarım. Müslümanlardan hiç kimseyi günahı dolayısıyla tekfir etmem ve onu İslam dairesinden çıkarmam.

Salih olsun facir olsun her imamla beraber cihad edilmesini uygun görürüm. Onların arkalarında namaz kılmak caizdir. Cihad Allah(subhanehu ve teala)'nın Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'i gönderilmesiyle başlamış ve bu ümmetin sonuncularının Deccal ile savaşmasına kadar da devam edecektir.

Onu ne zalimin zulmü, ne de adilin adaleti ortadan kaldıramayacaktır. Salih olsun facir olsun müslümanların imamlarına itaatin vacip olduğunu söylüyorum, ta ki Allah'a isyan emredinceye kadar.

Bir kimse hilafeti alsa, insanlar onun hilafeti üzerine ittifak etseler ve ondan razı olsalar, o da otoriteyi ele alarak onlara halife olsa; ona itaat etmek vacip olur. Onun emrinden çıkmak haram olur.

Bid'at ehlinden tevbe edinceye kadar onlardan uzaklaşılması gerekir. Onları dinden çıkarmam, hallerini Allaha'a havale ederim. Ve İslam'a sonradan sokulan her şeyin bid'at olduğunu görürüm.

İnanıyorum ki iman dil ile ikrar, rukünlarla amel etmek ve kalp ile tasdiktir. Taat ile artar, günahlar ile eksilir. İman yetmiş küsur şubedir.

Bu şubelerin en yükseği la ilahe illAllah'a şehadet etmek en aşağısı eziyet veren şeyi yoldan kaldırmaktır.

Tertemiz olan Muhammedi şeriatın uygun gördüğü gibi iyiliğin emredilip, kötülüğün yasaklanması vaciptir. Bu, inancımı ifade ettiğim bir risaledir. Bunun böyle olduğuna Allah en güzel vekildir."[10]

10 Muhammed bin AbdulVehhab: "ed-Durer es-Sunniyye fi'l Ecvibet'in-Necdiyye" adlı kitabın "Kassım Ehline Gönderdiği Mektup" kısmından alınmıştır. Derleyen: AbdurRahman bin Kasım. Cilt:1.Sayfa:14-17

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN TEVHİDE VERDİĞİ EHEMMİYET

Allah (subhanehu ve teala) Şeyhe rahmet etsin, Tevhid hakkında şöyle der:

"Şüphesiz ki o -yani Tevhid kelimesi- sağlam kulptur, takva kelimesidir. Allah, Kelimeyi Tevhid olmazsa kimsenin amelini kabul etmez. Tevhîd kelimesi bilinip kendisiyle amel edilmezse ne namaz, ne oruç, ne hac, ne sadaka, ne de diğer tüm salih ameller geçerli olur. Lâ ilâhe illAllah'ın hakikati şudur: Allah'ı tüm kulluk biçimlerinde birlemek (Tevhid etmek), tüm niyet ve iradeyi O'na tahsis etmek, O'nun dışında lâ ilâhe illAllah'ın nefyettiği hiçbir mabûda kulluk etmemektir. İşte bu, tağutu inkar edip Allah'a iman etmektir. Öyle ki bu kalpte Allah'ın dışında kimseye yer bırakmaz. Allah'ın haram kıldığı hususta irade Allah'ındır. Allah'ın emrettiği şeyleri de kerih görme yoktur.

Bu Tevhid kelimesinden murad olunan; Allah'ın gönülden birlenmesi ve O'nun dışında kulluk edilen şeylerin inkar edilmesi ve onlardan uzak durulmasıdır. Ondan murad olunan sadece lafzı değil de mânâsıdır da.

Kelimeyi Tevhid'in mânâsı nefiy ve isbattır. İsbatı tüm uluhiyyetin sadece tek Allah'a ait olmasıdır. Nefyi ise uluhiyyetin nebilere, salih kişilere ve diğerlerine ait olmamasıdır.

Burada geçen 'lâ', cinsini nefyeden 'lâ'dır ve tüm ilahları nefyeder. 'illâ' harfi ise istisna harfidir ve tüm kulluğun sadece azîz ve celîl olan Allah'a hasr edilmesini ifade eder. 'İlâh' sözcüğü ise hak üzere olsun bâtıl üzere olsun kendisine ibadet edilen her mabudun sıfat ismidir.

Sonra Kelimeyi Tevhid hak olan mabûda yani Allahu Teâlâ'ya vurgu yapmıştır. Yaratan, rızık veren, işleri idare eden O'dur. 'Teellüh' sözcüğü kulluk etme, ibadet etme anlamlarına gelir. Her kim tüm ibadetleri, kulluk biçimlerini Allah'a halis kılarsa ve kullukta O'na kimseyi ortak koşmazsa, işte o kişi 'Lâ ilâhe illAllah' kelimesine şehadet etmiş demektir. Her kim de ibadette, kullukta Allah ile beraber başkasına pay çıkarırsa işte o kişi 'Lâ ilâhe illAllah' kelimesini reddeden müşriktir.

Kelimeyi Tevhid'i sadece telaffuz etmek kişiyi kurtarmaz. Aynı zamanda lafzıyla beraber mânâsının da bilinmesi gerekir. Aynı zamanda bu mânânın ikrârı da gerekir. Aynı zamanda şerîki olmayan, tek olan Allah’ın dışında kimseye dua etmemek gerekir.

Ayrıca kişi, Allah'ın dışında ibadet edilen şeyleri inkar etme hususiyetini de tüm bu sayılanlara ilave etmedikçe (veya) şüphe ederse veya duraksarsa (kendini kurtaramaz). Kim bu sözü söylerse (yani 'lâ ilâhe illAllah' sözünü) ve kalbinde zerre kadar iman da olsa o kişi ateşten âzad olur."[11]

11 Bknz. Yayınlarımızdan "Fasl'ul-Hitab/Muhammed bin AbdulVehhab'ın Selef Akidesi", Ahmed bin AbdulKerim Necib, 18.-19. sayfalar

TEVHÎD VE KISIMLARI HAKKINDAKİ BEYANATI

Şeyh devamla şöyle der : "Tevhid; Allah subhânehû'nun kulluk edilme ve ibadet edilme hususunda birlenmesidir. Tevhid, Allah'ın kullarına gönderdiği resullerin ortak dinidir. Tevhid, her erkek ve kadının üzerine vacip olan ilk görevdir. O, Allah'ın en büyük emridir. Tevhid'in kalple, dille ve amelle yapılması hususunda ihtilaf yoktur. Bu üç cihetten (kalp, dil, amel) birine halel gelirse kişi artık müslüman kabul edilemez.

Tevhid'i bilip de onunla amel etmeyen kişi, Firavun gibi, İblis ve benzerleri gibi inatçı bir kafirdir. Tevhid'i anlamadığı veya kalbiyle itikad etmediği halde zahiren Tevhid ile amel eden kişi ise münafıktır. Münafık, saf kafirden daha şerlidir. Tevhid'e dair konuları araştırmak ve öğrenmek âlime, cahile, yasak altında olana, serbest olana, erkeğe ve kadına lüzumludur ve farzdır.

Tevhid'in üç türü vardır:

(1.) Rubûbiyyet Tevhîdi

(2.) Ulûhiyyet Tevhîdi

(3.) İsim ve Sıfat Tevhîdi.

RUBUBİYYET TEVHÎDİ HAKKINDAKİ KAVLİ

Rubûbiyyet Tevhîdi; Allah subhânehû'nun yaratma ve tedbir hususlarında meleklerden, nebîlerden ve diğerlerinden bağımsız olarak tek olmasıdır. Yaratan, rızık veren, öldüren, dirilten, işleri idare eden sadece ve sadece tek olan Allah'tır. Bu, Rabbin fiilidir. Örneğin yaratmak, rızık vermek, diriltmek, öldürmek, yağmuru yağdırmak, bitkileri bitirmek, işleri idare etmek gibi.

Bu -yani rubûbiyyeti ikrar etmek-, terki mümkün olmayan bir haktır. Ama Tevhid'in bu türünü ikrar etmek kişinin müslüman sayılması için yeterli değildir. Zaten insanların çoğu bu Tevhid2i ikrar etmiş durumdadırlar.

Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in kendileriyle savaştığı küfürde en önde giden kafirler dahî Tevhîd'in bu türüne şehadet ediyorlardı ama bu şehadet onları İslam'a sokmuyordu. Allahu Teâlâ, Yunus Suresi'nin 31. ayetinde şöyle buyuruyor:

"De ki: Gökten ve yerden size kim rızık veriyor? Yahut kulak ve gözlerinize hükmeden kim? Ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkaran kim? İşleri kim idare ediyor? Onlar Allah'tır diyeceklerdir. De ki: O halde niçin sakınmıyorsunuz?"

Sabır, rıza, teslimiyet, tevekkül, inabe, tefviz, sevgi, havf, recâ gibi nitelikler Rubûbiyyet Tevhid'inin sonuçlarıdır.

İnabe ve tevekkül nitelikleri, putperest bir kişiden de Rubûbiyyet Tevhid'ini bilmesi nedeniyle sâdır olabilir.

ULÛHİYYET TEVHÎDİ HAKKINDAKİ KAVLİ

Kişiyi İslam dairesine alan Tevhid, Ulûhiyyet Tevhîdi'dir. Ey kul! Bu, dua, havf, recâ, tevekkül, inabe, arzu, korku, adama, istiğasede bulunma ve diğer ibadet türleri ile senin nezdindedir. Tek olan ve ortağı olmayan Allah'tan başkasından istenmez, O (celle celaluhu)'nun gayrına dua edilmez. Başkasına istiğasede bulunulmaz. Başkası adına kurban kesilmez. Başkası adına, ne bir mukarreb melek adına, ne de irsal edilmiş bir resûl adına adak adanmaz.

Her kim –Allah'a ibadet hususunda- herhangi bir yaratılmışı, mukarreb bir meleği veya irsal edilmiş bir resûlü veya bir veliyi veya bir sahabeyi veya başka birini, veya kabirde yatan birini, veya bir cini veya başka bir kimseyi Allah'a ortak koşarsa, ondan (Allah'tan başkasından) yardım isterse, sadece Allah'tan istenebilecek bir konuda ondan yardım talep ederse veya ona (Allah'tan başkasına) adak adarsa, ya da onun (Allah'tan başkasının) adına kurban keserse veya ona (Allah'tan başkasına) tevekkül ederse veya ondan (Allah'tan başkasından) bir şey umarsa ya da ona (Allah'tan başkasına) istiğase veya istiane (yardım ve medet isteme) duasında bulunursa veya onu (gayrını) kendisi ile Allah arasında hacetini gidermek ya da bir fayda elde etmek veya bir zararı def etmek için aracı tutarsa, o kişi, putperestlerin küfre düştüğü gibi küfre düşmüştür.

Bu kişiler, oruç da tutsalar, namaz da kılsalar, gece gündüz Allah'a itaat içeren ameller işleseler bile ebedi olarak ateşte kalacaklardır. Aynı şekilde her kim bu şirk amellerinden birini benimserse veya benimseyeni severse, onu savunursa, onun için mücadele ederse o da bağışlanmayacak şirke düşmüş olur. Onun yapacağı hiçbir salih amel geçerli ve makbul olmaz.

Tüm bu şirk eylemlerini, herhangi bir nebîye, veya bir velîye sunarsa, o kişi Allah'a ortak koşmuş olur. O nebî veya velî ise şirk koşanların şirkinden berîdir. Nitekim İsa (aleyhisselam) nasranilerin, Musa (aleyhisselam) da yahudilerin şirkinden berîdir. Diri olan ve yardım etmeye muktedir olan birisinden yardım isteme hususunu inkar etmiyoruz.

Kulluğu, ibadetleri Allah'a halis kılıp, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayanlar 'lâ ilâhe illAllah' sözüne şehadet etmiş sayılırlar. Kulluk ve ibadette Allah'tan başkasına pay verenler ise 'lâ ilâhe illAllah' sözünü inkar etmiş bir müşriktir. Kulluk ve ibadet türlerinden birini Allah'tan başkasına sunan kişi, o ibadet ettiği kişiyi veya nesneyi rab edinmiş, ilah edinmiş ve onu Allah'a eş koşmuş olur.

Herhangi bir ibadeti yaparken bu ibadetin sadece bir kısmı Allah'tan başkasına yapılsa, o ibadetin tümü batıl olmuş olur. Subhanehu, kendine şerik/ortak edinmeye en ihtiyaç duymayandır. O (celle celaluhu), tam bir ihlas ile yapılmayan hiçbir ameli kabul etmez.

İlah sözcüğü arapların dilinde kendisine ibadet edilen demektir. Müşrik araplar şöyle diyorlardı: "Şüphesiz ki

Allah Subhânehû ilahların ilahıdır." Bu suretle Allah’ın yanı sıra başka ilahlar da ediniyorlardı. Örneğin salih kişileri, melekleri vb. ilah ediniyorlardı.

Diyorlardı ki: "Allah bunlardan razıdır. Bu vesileyle onlar da Allah katında bize şefaatçi olacaklar." Darlıkta ve genişlikte Allah Subhânehû’ya ihlas ile ibadet etmek, Ulûhiyyet Tevhidi'nin sonucudur. Allah'a, Ahiret Gününe iman, kitaplara, resullere ve benzeri esaslara iman etmek de bu Tevhid'in kapsamı altındadır.

İSİM VE SIFAT TEVHÎDİ HAKKINDAKİ KAVLİ

Ne Rubûbiyyet Tevhîdi ne de Ulûhiyyet Tevhîdi, eğer sıfatlar ikrar edilmezse hakkıyla yerine getirilmiş olur. Kafirler bile sıfatları inkar edenlerden daha akıllıdırlar. Seleften ve onlara tabî olan haleften ilim ehlinin kitaplarında Allah'ın sıfatlarına iman etmenin ve bu sıfatları kabul ile almanın vacip olduğunu okudum. Kim bu sıfatlardan birini inkar ederse veya nasslardan birini tevîl ederse Allah'a iftira atmış olur ve ilim ehlinin icmâsına da muhalefet etmiş olur.

Selef mezhebine mensup olanlar bu hususta sadece Allah'ın ve Resulu'nun söylediği şeyleri söylerler. Allah'ın ya da Resulu'nun, Allah'ın kendisi için isbat ettiği şeyleri, nassta geçtiği gibi aynen isbat ederler. Örneğin fevkiyet, istivâ, kelâm, gelmek ve bunun gibi gayrisi. Allah'ın kendisinden nefyettiği şeyleri, Resulu'nun nefyettiği şeyleri Selef nefyeder. Örneğin O'nun (Allah azze ve celle'nin) benzerinin olması, denginin olması, adaşının olması gibi gayri nefyedilenler…

Ama eğer konu Allah'ın ve Resulu'nun ne isbat ettiği ve ne de nefyettiği bir husus ise, o konuda da ne isbat ne de nefiy yoluna giderler. Örneğin cevher, cisim, araz, cihet gibi konular bu kategoriye girer. Bu hususları nefyedenler, İmam Ahmed'e ve Selefe göre bid'at ehli olmuş olurlar.

Bu hususları isbat edenler de onların indinde bid'at ehlindendirler. Onlara göre bu alanda vacip olan Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem)'e ve ashabına uyarak sükût etmektir.

Ben, Allah'ın Kitabında kendi zatını vasfettiği şeylere itikad ediyorum. O'nun Resulunun lisanından çıkanlara da tahrif ve ta'til etmeden iman ediyorum. Allah (subhanehu ve teala)'nın benzeri hiçbir şey olmadığına, O'nun semî' basîr olduğuna itikad ediyorum.

Ve O Allah Aliyydir, Azîmdir, Kadirdir, Evveldir, Âhirdir, Bâtındır, Zâhirdir, Âlimul Ğaybi ve'ş-Şehâdettir, gizlide olanı ve vicdanlardan geçeni bilendir, yaratıp takdir edendir, işleri idare edip kolaylaştırandır, her kul da hakkında takdir olunana, kazasına tevcih edilmiştir. Allah (azze ve celle) her şeyi ilmen kuşatmıştır ve O her şeye şahittir.

Kendisini vasfettiklerini nefyetmem. Hak sözü yerinden oynatarak tahrif etmem. Allah'ın isim ve ayetlerini inkar etmem, keyfi yorumlamam. O Teâlâ'nın sıfatlarını yaratılmışların sıfatları ile benzeştirmem. Çünkü O Teâlâ'nın adaşı, eşi, benzeri yoktur. O'nun (azze ve celle) dengi yoktur, ortağı yoktur; O (celle şânuhû) yaratıklarıyla mukayese edilemez.

Şüphesiz ki O (celle celaluhu) kendi zatını ve gayrını en iyi bilendir. En doğru söz ve en güzel beyan O'na aittir. O kendisini, tekyîf ve temsîl ehlinden muhaliflerin vasfettiği hususlardan tenzih etmiştir. Yine O (celle celaluhu) kendini, tahrif ve ta'tîl ehlinden nefiycilerin nefyettiği hususlardan da tenzih etmiştir.

Allah (subhanehu ve teala) Saffât Sûresi'nin 180.-182. ayetlerinde buyuruyor ki:

"Tesbih o izzetin sahibi Rabbine onların tavsif ettiklerinden. Gönderilen bütün resullere selam olsun. Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur."

Mu'attile ve Eş'ariyyenin aksine sen sıfatları isbat edersin. Malum olduğu üzere ta'tîl (Allah'ın sıfatlarını inkar etmek), tecsîmin (Allah'ın sıfatlarını cisimleştirmek) zıddıdır. Bu iki kavramın taraftarları birbirlerine düşmandırlar. Hakikat ise ikisinin ortasındadır. Kur'ân-ı Kerîm vech sıfatını isbat etmiştir. ve sarâhatle yedeyni (iki eli) zikretmiştir. Göklerin O'nun sağ yedinde, yerlerin de diğerinde olduğu zikredilmiştir. Allah için 'mekr/tuzak kuran' sıfatı da (Kur'ân'da) isbat edilmiştir.

Bir kul O'na isyan ederse ve O'nu gazaplandırırsa, O (celle celaluhu)'da o kula çeşitli nimetler verir ve o kul da zanneder ki bu nimetler kendisine Allah ondan razı olduğu için verilmiştir. Allah'ın, arşın fevkinde olduğu tasrih edilmiştir.

Bu ve benzeri çeşitli sıfatlar (nasslarda gelmiştir). Her kim, isim ve sıfatlardan herhangi birini inkar ederse, o kişi imanını yitirir. Seleften 'geldiği gibi emretmeleri' biçiminde varid olan sözün mânâsı ise:

'İlminiz olmayan bir hususa, yorum yaparak itiraz etmeyin.' şeklinde anlaşılmalıdır.[12]

12 a.g.e. 24.-33. sayfalar

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN FIRKAYI NACİYYE VE TAİFEYİ MANSURA HAKKINDAKİ KAVLİ

Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem) ümmetinin yetmişten fazla fırkaya ayrılacağını, biri hariç hepsinin de Cehennemlik olduğunu bildirmiştir. Sonra da kurtuluşa erecek fırkayı, Resul (sallAllahu aleyhi ve sellem) ve ashabına tabî olma sıfatıyla vasfetmiştir. Bu nedenle fırkalara, itikadlarına ve amellerine bir göz at. Hangisi Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem)'e ve ashabına muvafık ise Fırkayı Naciyye (Kurtulan Fırka) o dur.

Açıkça bilindiği üzere Ehli Sünnet, Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in ve ashabının yoluna tabî olurlar. Bu nedenle de Fırkayı Naciye olmaya en layık kesim Ehli Sünnet'tir.

Onlar dine, herhangi bir tahrif yoluna gitmeksizin tabî olduklarından ötürü, kurtuluşa erme izleri kendilerinde gayet açıktır. Onların mezhebi ve saygınlığı pek çok beldede, ülkede zahir olmuştur ve içlerinden çok sayıda âlim, muhakkik, muhaddis, velî ve sâlih zatlar çıkmıştır.

Onlar (Fırkayı Naciye) Allah'ın kendilerine güzelliği hükmettiği kişilerdir. Onlar kara öküzün derisinde yer alan beyaz kıllar adedincedirler.

Eski zamanlarda olduğu gibi hakikatin tümüyle kaybolmayacağına itikad ederiz.

Nebi (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in ümmetinden bir topluluk daima hak üzere ve mansur olacak. Onlara zarar vermeye çalışanların ve onlara muhalif olanların çabaları onlara (Fırkayı Naciyye ehline) zarar veremeyecek. Allahu Teâlâ'nın emri gelene kadar onlar bu hal üzeredirler.[13]

13 a.g.e.

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'I SELEF AKİDESİNE YÖNLENDİREN NEDİR VE ONDAN ÖNCE NECİD'TE BU MENHEC MEVCUT MUYDU?

Muhammed bin AbdulVehhab'tan önce ve onun döneminde yaşayan alimler de bid'atların yayılması, kabirde yatanlara kurban kesmek, onlara adak adamak, onlardan medet ummak gibi İslam inancına aykırı olan şirklerin yaygınlaştığını müşahede etmişlerdir. Zira o alimlerde Muhammed bin AbdulVehhab'ın aldığı kaynaklardan faydalanmışlardı.

Muhammed bin AbdulVahhab'ın aldığı bu kaynaklar Kur'an ve Sünnet olmakla birlikte Şeyhulİslam İbn Teymiyye ve öğrencisi İbn Kayyim el-Cevziyye ile selefi salihinin te'lif etmiş olduğu kitaplardı.

Ancak Muhammed bin AbdulVehhab ile aynı fikirde olan bu alimler kendi halklarıyla karşı karşıya gelmekten çekindikleri için olsa gerek fikirlerini yayma imkanı bulamamışlardı. Muhammed bin AbdulVehhab davetinden önce Necid bölgesinde, Mısır ve Şam gibi yerlerde ilim öğrenmiş alimler vardı. Bunlar Hanbeli mezhebi üzereydiler. Hanbeli mezhebi, hicri 10. yüzyıldan önce Necid bölgesinde yayılmaya başlamıştı.

Hanbeli mezhebinin o dönemde Necid bölgesinde yaygınlaşması sonucu oradaki alimlerin ellerinde Hanbeli

mezhebinin kitapları, İbn Teymiyye ve İbn Kayyim'in eserleri vardı.

Nitekim Muhammed bin AbdulVehhab özellikle İbn Teymiyye ve tilmizi İbn Kayyim'in kitaplarını okudu, öyle ki o kitapların çoğunu kendi elleriyle istinsah ve bazılarını da ihtisar etmiştir (mesela Zad'ul Mead Muhtasarı gibi), hatta bazı müzelerde hala Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ın İbn Teymiyye'nin eserlerinin elyazması mevcudtur.[14]

Muhammed bin AbdulVehhab'ın kitaplarını inceleyen herkes onun Şeyhulİslam İbn Teymiyye ve talebesi İbn Kayyim el-Cevziyye'den çok faydalandığını açık bir şekilde görecektir. Muhammed bin AbdulVahhab bu ikisinin sözlerine itibar ederek fikirlerinden etkilenmiş ve görüşleriyle aydınlanmıştı.

Bundan dolayı Muhammed bin AbdulVehhab'ın inancını/akidesini düzeltmede, hayatına ve davet metoduna yön vermede bu iki alimin çok büyük etkisi olmuştur. Bu nedenle Muhammed bin AbdulVehhab yazdığı eserlerde Şeyhulİslam İbn Teymiyye ve İbn Kayyim el-Cevziyye'nin eserlerinden çok alıntılar yaptığı açık bir şekilde görülür.[15]

---

14 Muhammed bin AbdulVehhab, telif: Hasan AbdUllah al-i Şeyh
15 Muhammed bin AbdulVehhab'ın Davetinin Hakikati, İbn Selman

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN DAVETİNİN HEDEFLERİ VE KAYNAKLARI

Muhammed bin AbdulVehhab'ın daveti, İslam inancını düzeltmeyi, her türlü şirk, bid'at ve hurafe lekelerinden arındırmayı hedefler. Bu ise, yaratılanın her işinde Allah'ın kendisinin üzerinde güç sahibi olduğunu itiraf etmesi, yaratıcı Allah ile yaratılan arasındaki alakayı düzenlemesiyle gerçekleşir.

Bu sebeple, Allah'tan başkasına önem verilmemesi ve yalnızca O'na bağlanılması gerekir. Ayrıca bu davet, insani faaliyetlere ağırlık vererek İslam ahkamını, hadlerini, açık ve gizli şiarını tatbik ederek İslam dinine inanç, ibadet, şeriat ve hayat metodu olarak inanan müslüman bir toplum meydana getirmek için Nebi (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in devrindeki İslam dinini yeniden getirmeyi hedeflemektedir. Muhammed bin AbdulVehhab'ın daveti üç önemli kaynağa dayanmaktadır:

Birincisi: Kur'an'ı Kerim

Kur'an, İslam dininin birinci kaynağıdır. Davetin sahibi Muhammed bin AbdulVehhab'ın daha on yaşına gelmeden Kur'an'ı ezberlemesi, onun Kur'an'a ne kadar önem verdiğini gösterir. Muhammed bin AbdulVehhab'ın yazdığı kitap ve risalelerini okuyan birisi görüşlerini desteklemek için Kur'an ayetlerini sıralarken onun Allah'ın kitabı Kur'an'a verdiği değeri ve onu ne kadar

takdir ettiğini görecektir.

Öyle ki onun bazı eserleri, Kur'an ve sünnetin naslarından oluşacak seviyeye ulaşacak dereceye varır. Muhammed bin AbdulVehhab'ın "İman Esasları" adlı kitabına, "Allah'ın kitabıyla amel etmeyi emretme" diye bir bölüm eklemiştir. Muhammed bin AbdulVehhab, Kassım ehline yazdığı risalede, Kuran hakkındaki inancını şöyle açıklamaktadır:

"Ben, Kur'an'ın Allah'ın kelamı olduğuna, Allah tarafından indirildiğine, mahluk (yaratılmış) olmadığına, Allah'tan başladığına, (ahir zamanda) tekrar O'na döneceğine, Allah'ın Kur'an ile gerçekten konuştuğuna, onu, kulu, elçisi, vahyinin emini, kendisiyle kulları arasındaki elçisi Nebimiz Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'e indirdiğine inanırım."[16]

Muhammed bin AbdulVehhab, muhaliflerinin "Ravdu'r Reyahin" ve "Delailu'l-Hayrat" gibi kitaplara Allah'ın kitabından daha fazla önem vermelelerini inkar edip reddetmiştir. Ama Muhammed bin AbdulVehhab'ın muhalifleri Kur'an ayetlerini bile delil göstermekte cahil kaldılar.

Bu sebeple Muhammed bin AbdulVehhab kendisine uyanlara kalplerinde Allah'ın kitabından daha kıymetli bir şey bulunmamasını emretti. Davet alimleri, davetlerine karşı gelen muhaliflerinden görüşlerini desteklemeleri için çoğu kez Kur'an ve sünnetten delil sunmalarını

---

16 Muhammed bin AbdulVehhab: "ed-Durer es-Sünniyye fi'l-Ecvibetin-Necdiyye" adlı kitabın "Kassım Ehline Gönderdiği Mektup" kısmından alınmıştır. Derleyen Abdurrahman b. KâsIm. Cilt:1.Sayfa:14-17

istiyorlardı.

İkincisi: Sünneti Nebeviyye

Sünneti Nebeviyye, İslam dininin ikinci kaynağıdır. Muhammed bin AbdulVehhab, küçüklüğünden beri okumak ve ezberlemek suretiyle Kur'an'a önem verdiği gibi, ayrıca Nebi (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in hadislerini, özellikle daha önce zikredilen meşhur seyahatleri sırasında ziyaret ettiği o ülkelerin alimlerinden öğrenmeye önem verdi.

Muhammed bin AbdulVehhab ve kendisine uyan davet alimlerinin kitaplarında Kur'an ayetlerini zikrettikten sonra bunlarla Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in hadislerini birlikte zikretmedikleri neredeyse yok denecek kadar azdır. Örneğin Muhammed bin AbdulVehhab, "İman Esasları" adlı kitabına "Nebi (sallAllahu aleyhi ve sellem) sünnete sarılmayı teşvik etmiştir" adıyla bir bölüm eklemiştir.

Muhammed bin AbdulVehhab'ın davete başlarken kendisine uyanlara kolaylık sağlaması için İbn Hacer'in "Feth'ul-Bari fi Şerhi Sahih'il-Buhari" adlı eseriyle İbn Hişam'ın "Siretu'r-Resul (sallAllahu aleyhi ve sellem)" adlı eserini özetlemesiyle Sünneti Nebeviyye'ye ne kadar önem verdiği görülür.

Davet alimleri, İmam Malik'in (rahimehUllah): "Herkesin sözü alınır veya reddedilir, ancak Nebi (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in sözü bundan müstesnadır (reddedilmez)" sözünü onaylamaktadırlar.

Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'den sahih bir hadis kendilerine ulaşınca onunla amel eder, kimin sözü olursa olsun Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in sözünün önüne geçirmez ve peygamberlerin en faziletlisi Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem), ümmetinin de en faziletlisinin Raşid halifeleri sonra da geri kalan ashabı olduğuna inanırlar. Yine Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in yaratılmışların en yüce mertebesi olduğuna inanırlar.

Üçüncüsü: Selefi Salihin Eserleri

Muhammed bin AbdulVehhab ve ona uyan davet alimleri, kendilerine salah ve ilimle şahitlik edilen İslam ümmetinin geçmiş nesillerinden sahih olarak haber verilen eserlerine önem vermişlerdir. Muhammed bin AbdulVehhab, selefi salih alimlerinden üç kişiden çok etkilenmişti. Bu alimler, Ahmed bin Hanbel, İbn Teymiyye ve İbn Kayyim'dir.

İmam Ahmed bin Hanbel (Hicri 164-241):

Muhammed bin AbdulVehhab, İmam Ahmed'in dindarlığından, takvasından, mevki ve makamlardan uzak duruşundan, sünnetin üstün gelmesi için gösterdiği çabadan ve bid'atlara karşı verdiği mücadelesinden etkilenmişti.

Muhammed bin AbdulVehhab'ın hicri 10. yüzyıldan itibaren Necd bölgesinde yayılmaya başlayan İmam Ahmed bin Hanbel'in mezhebinden etkilenmesi pek tabii idi. Hanbeli mezhebi, içtihadda Kur'an ve Sünnetin etrafında toplanmaya davet etmede ve mezhep

imamlarının istinbat ettikleri hükümlerle yetinilmemesi gerektiğini savunan önde gelen mezhep olmasının yanında, dindeki bid'atları reddedip inkar eden mezheplerin de en şiddetlisi idi.

Nitekim Muhammed bin AbdulVehhab bütün bunlardan etkilenmişti. Kendilerine Kur'an ve Sünnetten bir delil belli olduktan sonra İmam Ahmed'in mezhebine aykırı doğru bir görüş ortaya çıksa, Hanbelilerin görüşüne aykırı da olsa hemen onunla amel etmeye gayret ederlerdi. Muhammed bin AbdulVehhab ve ona uyan davet alimleri, inançta Ehli Sünnet ve'l-Cemaat mezhebi üzere idiler. Üzerinde bulundukları yol, İmam Ahmed'in üzerinde bulunduğu selefin yoluydu.

Muhammed bin AbdulVehhab'ın devrinde yaşayanlar Allah'ın isim ve sıfatları konusunda onu kendi taraflarına çekmek için konuşmaya zorladıklarında, İmam Ahmed'in bu konudaki üslubunu kullanıp onlara şu beyitle cevap verirdi: "İbn Hanbel'in üzerinde bulunduğu büyük nimet inancıdır. Sırların ortaya çıkarılacağı günde benim de inancım odur."

Şeyhulislam İbn Teymiyye (Hicri 661-728):

Muhammed bin AbdulVehhab ve ona uyan davet alimlerinin kendisinden etkilendikleri en önemli selef alimlerinden birisi de, Şeyhulİslam İbn Teymiyye'dir. Bu sebeple Muhammed bin AbdulVehhab, İbn Teymiyye'nin kitaplarına önem vermiş, bazılarını elleriyle yazmış ve görüşlerini hayatına tatbik etmişti.

Muhammed bin AbdulVehhab Şeyhulİslam İbn

Teymiyye'nin görüşlerinden çok etkilenmişti. Şeyhulİslam İbn Teymiyye'nin Hanbeli mezhebinden olması ve onun da Ahmed bin Hanbel gibi taklitçiliğe, her türlü bid'at ve şirki amellerle mücadele etmesi, Muhammed bin AbdulVehhab'ın da hoşuna gitmişti.

Şeyhulİslam İbn Teymiyye'nin tasavvufçulara, yunan felsefecilerine saldırması ve Kur'an, sünnet ve selefi salihin görüşlerine bağlı kalması gibi, Muhammed bin AbdulVahhab'ta öyle yapmıştır. Şeyhulİslam İbn Teymiyye'nin Şam diyarında pek çok cahil insanın ibadet ettiği taş ve ağacı kestiği gibi, Muhammed bin AbdulVehhab'ta insanların ibadet ettikleri ağaçları kesmiş ve mezarların üzerine bina edilen türbeleri aynı gaye ile yıkmıştır.

İşte bu sebeple Muhammed bin AbdulVehhab ve ona uyan davet alimlerine göre en değerli kitaplar, Şeyhulİslam İbn Teymiyye ile öğrencisi İbn Kayyim'in kitapları idi.

İbn Kayyim el-Cevziyye (691-751):

İbn Kayyim el-Cevziyye, Şeyhulİslam İbn Teymiyye'nin en tanınmış öğrencilerinden birisidir. Muhammed bin AbdulVehhab, bir yandan onun zühd ve takvasından, diğer yandan onun her türlü bid'at ve şirki amellerle mücadele etmesinden etkilenmişti.

Muhammed bin AbdulVehhab ve ona uyan davet alimlerinin yazdıkları kitaplarda, İbn Kayyim'in kitaplarından ve onun birçok görüşünden alıntılar içerir.

Muhammed bin AbdulVehhab'ın, İbni Kayyim'in "Zad'ul-Mead" adlı kitabını özetlemesi, onun İbn Kayyim'in kitaplarına verdiği değeri ve onlardan ne kadar etkilendiğini açıkça gösterir.

İbni Kayyim bu kitabın önsözünde la ilahe illAllah'ın anlamını gerçekleştirme konusuna değinmişti. Nitekim Muhammed bin AbdulVehhab bundan çok etkilenmiş, kitap ve risalelerinin pek çoğunda özellikle "Kitab'ut-Tevhid" adlı eserinde bu konuya ağırlık vermişti.

Kur'an'ı Kerim ve Allah Resulu (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sünnetinden sonra davetin ilkelerini açıklamakta dayandığı nakli esaslardan birisi olması için, zikredilen bütün bu hususların Muhammed bin AbdulVehhab'ın selefi salihin eserlerine ne kadar değer verdiğini idrak etmiş oluyoruz.[17]

17 Muhammed bin AbdulVehhab'ın Davetinin Hakikati, Muhammed bin Selman

ŞEYH MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'A KİMLER DÜŞMANLIK EDİYOR?

Şeyh AbdilAziz bin AbdUllah (rahımehUllah) bin Baz şöyle der: "Düşmanlık edip husumet besleyenler iki kısımdır:

1-İlim ve din adına ona düşmanlık edenler.

2-Siyasi sebeplerle düşmanlık edenler ama bunu ilim ve din kisvesiyle gizleyenler.

Bunlar Üstad'a düşmanlıklarını ortaya koyan alimlerin husumetini istismar ettiler ve: "O hak üzere değildir; şöyledir, böyledir" dediler. Üstad ise davete devamla şüpheleri izale etti, delillerini açıkladı ve insanları Kitab ve Sünnet temelli hakikatlara yöneltti. Onun için bazen "Haricidir" diyorlar, bazen de "İcmayı bırakıp mutlak ictihad sahibi olduğunu iddia ediyor, kendisinden önceki alimler ve fakihleri önemsemiyor" diyorlar, bazen de başka şeylerle iftira ediyorlardı.

Böyle yapanların bir kısmı ilimlerinin azlığından bunları söylüyor, bazıları da başkalarının sözlerine kapılıyordu. Diğer bir kısmı da makamlarını kaybetmekten korktuklarından siyasi sebeplerle düşmanlık gösteriyor, ama bunu, İslam ve din ile örtüyor, sözleri çarpıtıp saptıranların değerlendirmelerini kendilerine mesned ediniyorlardı. Hasım olanları esasında üç kısma ayırmak daha doğru olur:

Birincisi, hakkı batıl, batılı hak gören şaşkın alimler. Bunlar kabirlerin üzerine türbe yapmayı, üzerlerine mescid inşa edilmesini, Allah dışında onlara dua edilip yardım dilenmesini ve benzeri şeyleri din ve doğru şey olarak kabul edip inanırlar. Bunları kabul etmeyenlerin de salihlere, velilere buğzettiklerini, dolayısıyla cihad edilmesi gereken düşmanlar olduklarını düşünürler.

İkinci kısım, ilim ehli olup bu zatın durumunu bilmeyen, davet ettiği şey hakkında doğru bilgiye sahip olmayan fakat başkalarını taklid edip şaşkın saptırıcıların onun hakkında söylediklerine inanan; evliyaya, enbiyaya buğzettiği, onlara düşman olduğu, velilerin kerametlerini inkar ettiği şeklindeki suçlamalarında doğru söylediklerini sananlardır. Bunlar da Üstadı kınayıp, davetini yerdiler ve ondan yüz çevirdiler.

Üçüncü kısım ise, mansıb ve makamlarını kaybetmekten korkanlardır. Bunlar İslam davetine yardımcı olanların ellerinin kendilerine uzanıp, makamlarından alaşağı edileceğinden ve beldelerinin ellerinden alınacağından korkarak düşmanlık yapanlardır."[18]

18 Muhammed bin AbdulVehhab, Daveti ve Hayatı, AbdulAziz bin Baz

ŞEYH HAKKINDA YALAN VE İFTİRALARLA DOLU OLAN "İNGİLİZ CASUSUNUN İTİRAFLARI" KİTABININ MAHİYETİ NEDİR?

Hüseyin Hilmi Işık bu kitabı İstanbul'da 1991 yılında M. Sıddık Gümüş takma adını kullanarak tercüme etmiş ve kitap Hakikat Kitabevi tarafından basılmıştır. Bu baskıda hangi dilden tercüme edildiğine dair bir bilgi verilmemiştir. Bilahare kitap arapçaya, ingilizceye ve almancaya tercüme edilip aynı yayınevi tarafından yayınlanmıştır.

Kitabın türkçe olarak başka yayınevleri tarafından yayınlanan baskılarında farklı ve birbiri ile çelişkili kısımlar vardır. Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ın şianın sapıklığına inandığı halde, kitaptaki şiileri öven ifadelerin çokça olması bu kitabın kimler tarafından ve hangi maksatla yazıldığının ipuçlarını vermektedir aslında. Peki bu kitabın aslı hangi dildedir? Yukarıda beyan ettiğimiz gibi M. Sıddık Gümüş tarafından böyle bir açıklama yoktur.

Bu kitap hicri 1359 veya 1361 (1940-1942 miladi) senesinde Tahran'da "Hatırat-ı Hempher" isminde Muhsin Müeyyidi tarafından farsça olarak basılıp ilk defa tarih sahnesine çıkmıştır. Görünen o dur ki selef akidesine düşmanlık yapanların "bu çok önemli" kaynağı refarans göstermemeleri kitabın unutulmuş veya uzun seneler pek yankı bulmamış olduğunu göstermektedir.

Daha sonraları 1980'li yıllarda muhtemelen şiilerin Hac'ta Suudi emniyet güçleriyle kanlı çatışmalarından etkilenerek değişik versiyonlarda yeniden basılıp piyasaya sürülmüştür, hakeza farsça olarak.

Şii afganlıların pek kitap okumadıkları ve dindar olmadıkları halde bu kitabı elden ele dolaştırdıklarını ve sünni afganlılara: "Bak siz sünniler ne haltlar karıştırıyorsunuz!" dercesine birbirleriyle tartıştıklarını gördüm. Afgan şiileri de farsça konuşur, demek ki bu kitap şii farslılarda bir "manifesto" gibi elden ele dolaştırılıp her zaman okunuyor.

Bence bu kitap sünniliğe tepki olarak kaleme alınmıştır, zira Muhammed bin AbdulVehhab hanbeli/selefi olarak şiilerce koyu sünnidir, lakin bu kitabı türkçeye çevirenler bunu anlamamış veya anlamak istememişler ve dolaylı yoldan sünnilik aleyhine şiiliğe hizmet etmişlerdir.

Mezkur kitabın içeriğine göre Hempher bir ingiliz casusudur ve icraat bölgesi Arabistan'dır, peki bu kitabın ilk tarih sahnesine çıkışı ingilizce veya en azından arapça olması gerekirken niye farsçadır?

İslam'a ve müslümanlara zarar vermek için uzmanlaşmış müsteşrikler bile kitaplarını kendilerine güvenemeyerek ve gülünç duruma düşmemek için kendi dillerinde yazarlar, zira genelde anadili hariç sonradan öğrenilen bir dilde hata yapmamak mümkün değildir.

Mesela meşhur müsteşrik İgnaz Goldzieher kitaplarını almanca yazmaktadır. Bu adamın "Tefsir Ekolleri" kitabı bir arap tarafından arapçaya çevrilmiş, bir şii hayranı ve

mu'tezili olan Mustafa İslamoğlu'da bu alanda İslam alimlerinin kitabı yokmuş gibi "İslam'da Tefsir Ekolleri" olarak türkçeye çevirmiş ve yayınlamıştır.

Enteresan bir tefavuktur ki ingiliz casusu kitabı yine Mustafa İslamoğlu'na yakın bir dostumuz tarafından elimize ulaştırılmıştır. Bu arkadaşımıza: "Mustafa İslamoğlu hadis inkarcısıdır!" dediğimizde bize darılmıştı, daha sonraları bunu kendisininde anladığını öğrendim, bu arkadaşımız çok samimidir ve ben kendisini Allah için seviyorum, duam onun selef akidesine intisab etmesidir.

Konumuza geri dönecek olursak: İngiliz casus Hempher sadece bir ajandır ve konunun uzmanı müsteşriklerin bile göze alamadığı yabancı bir dille bir kitap yazması ihtimal dışıdır, dolayısıyla bu kitabın aslı ingilizce olması gerekmektedir. Ama aşağıda görüleceği gibi bu kitabın aslı farsçadır ve orijinal ingilizce metin piyasada yoktur.

Sonradan Hakikat Yayınevi tarafından ingilizceye çevrilen malzemeyi kasdetmiyorum, farsça tercümenin sözde baz aldığı 18. yüzyıl ingilizcesiyle yazılmış orijinal metni kastediyorum, zaten mezkur yayınevinin bu dillere çevirileri, okulda yabancı dil ögrenmiş acemiler tarafından yapılmış basit tercümelerdir.

Mezkur kitabın Nehir Yayınları tarafından yayınlanan bir baskısının kapağında, içindeki bilgilerin başka kaynaklarda bulunmadığını yazmaları veya yazmak mecburiyetinde kalmaları dediklerimizi adeta doğrulamaktadır. Aynı baskıda şöyle bir detay gözünüze çarpar:

[Yayıncının Notu: "Hatırat-ı Hampher Casus-ı İngilisi Der Memalik-i İslami" adıyla, Dr. Muhsin Müeyyidi tarafından Farsça'ya çevrilen bu eseri, Farsça baskısından Türkçe'ye Nevzat Göktaş çevirdi. Türkçe (Orijinal Dili:İngilizce. Nehir Yayınları) İstanbul, 1995]

Yukarıda 1940'lı yıllarda casus kitabının yazarının Muhsin Müeyyidi olduğunu öğrenmiştik (sadece muhterem Müeyyidi'nin doktor olduğu gözümüzden kaçmış). Ama bu baskıda eserin orijinalinin ingilizceden farsçaya çevrilmiş olduğu ve farsçadan türkçeye çevrilmiş olduğu ifade edilmiştir, Hüseyin Hilmi Işık/M.Sıddık Gümüş tarafından yapılan tercümede bu ayrıntı yoktur.

Demek ki farsça olarak basılan nüsha bir tercümeymiş. Peki bu orijinal 18. yüzyıl ingilizcesiyle yazılan elyazma neredededir? Muhsin Müeyyidi bu orijinal belgeye ulaşıp tercüme ettiyse bir aslının olması gerekir. Tercüme edip imha etmiştir denilebilir.

Oysa iddialarını doğrulamak için ileride önemli olacak bu delili imha etmesi bir yana çok çok iyi saklaması gerekirdi. Zira şia sözde tercümeyle övündüğü gibi "sünnilerin pisliklerini ifşa ediyoruz" dercesine orijinal belge ile de övünebilirdi.

Peki Müeyyidi bu çok gizli ve Dünya'da kendisinden başka kimsenin bilmediği ve görmediği kitaba nasıl ulaşmış ve varsa aslı neden sır gibi saklanmıştır? Ebu'l Haris isminde bir müslüman dünya bilgi bankalarındaki kütübhaneleri ve nadir kitap listelerini taratmış ve bu kitapla alakalı herhangi bir buluntuya rastlamamıştır.

Mevcut olan farsça ve türkçe tercümeler hariç.

Düşünebiliyor musunuz, milyonlarca veya milyarlarca belge bilgisayar ortamında aranıyor ve herhangi bir orijinal dökümana rastlanılmıyor? Ama mesela Lorans gibi başka ajanlarla alakalı herşeyi bulmak mümkün. On yıllar önce bu imkanlar olmadığı için herhangi bir yerde bir belge gözden kaçmış olabilirdi. Ama günümüzde 3 milyar net sitesinin olduğunu ve bu sitelerin içlerinde yüzlerce hatta binlerce sayfaların olduğunu, arama makinalarının size kısa bir anda aradığınız bilgiyi ulaştırdığını düşünün.

Emin olun ki ajan Hempher'in yazdığı orijinal elyazma ingilizce bir metin olsa bu anında elinizdeydi ki böyle bir döküman yoktur.

Bu uydurmaların yazarı bizzat Muhsin Müeyyidi'dir ve bu yalanlara çanak tutanlardır.

Zaten kitabın dili 1700'lü yıllarda bir ingiliz casusunun konuşma veya yazma dili olamayacağı ingilizceyi iyi bilenler tarafından beyan edilmiş, yakın doğu tarzında ifadelerin yer aldığı, ağdalı bir dil kullanıldığı için ancak bu mıntıka insanı tarafından kaleme alınabileceği ifade edilmiştir.

İstanbul'da Hakikat Yayınevi tarafından ingilizce ve almanca olarak basılanlar ise türkçe tercümeden veya farsçadan bu dillere çevrilmiştir.Yani kitabın orijinal ingilizce nüshası dünya çapında arandığı halde yoktur. Bir hocamızın yayınevini arayıp bu kitabın orijinalinin bir kopyasını istediği halde olumsuz cevab alması,

yayınevlerinde de böyle bir belgenin olmadığını gösterir.

Oysa 1400 senelik İslam tarihinde kütübhanelerde ve müzelerde bir çok orijinal elyazma belgeler mevcudtur. Hatta o kadar ki çoğu basılmamıştır bile. Bu sebepten dolayı 250-300 senelik olan bir eserin orijinalini bulmak pek zor olmasa gerekir.

Mezkur kitapta uydurulan şeylerin bir dayanakları olmadığı gibi, Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ın yazdığı eserlerde bu uydurmalara işaret eden bir iz yoktur. Mesela Şeyhin mut'a nikahı yaptığı, içki içtiği, sahabeleri kötülediği vs. gibi.

Şeyh hakkında bu yalanları söyleyen şia bunları gayet iyi biliyor. Tapınaklarının önlerinde zinaları için geçici nikah yaptıklarını ve özel günlerinde sahabeye sövüp la'net okudukları vs.. İmam Şafii der ki: "Şiiler kadar yalancı insanlar görmedim." Nasıl olmasın ki, şiilerin inançlarının onda dokuzu takiyyedir/yalandır.

Bilindiği gibi uydurulan şeyin bir hududu yoktur. Hedefi okuyucunun ve dinleyicinin zihnini bulandırmaktır.

Şeyh Muhammed bin AbdulVahhab'ın davetine hücum ederek yazı yazanlar onun yazdığı kitaplardan hiçbirini okumamışlardır.

Ne tevhid, ne akide, ne fıkıh ve ahkamda, ne de tefsir ve siyerde. Hatta onun söylediği bir sözü müzakere dahi etmemişlerdir. Zira hevaları onları kör etmiştir.

"İNGİLİZ CASUSUNUN İTİRAFLARI" KİTABININ İÇERİĞİNDEN BAZI YALANLAR

Bu kitabın miladi 20. asırdan önce yazılmış olamayacağına ve tarihle uyuşmayan yalanlarla dolu olduğuna bir kaç örnek verebiliriz:

Ajan Hempher "Rasputin" isminde bir oğlundan bahseder. Oysa tarih sahnesinde bu isim ilk defa çarlık Rusya'sında 1869-1916 miladi yıllarında yaşamış, mistik şarlatanlık yapıp çarın oğlunu tedavi edip güya şifa bulmasını sağlayıp sarayda kendine yer edinmiş ve bir çok gayri ahlaki olaylarda ismi geçmiş bir zavallıya aittir ve “ahlaksız“ anlamına gelir.

Zavallı diyorum, zira zamanı dolduğunda defteri dürülüp, vurulup, buzlu Volga nehrine atılmıştır. Ajan Hempher'in yaşadığı dönemi, Muhammed bin AbdulVehhab'ın doğumundan ölümüne kadar ki zaman dilimini baz alırsak (1703-1791 seneleridir) "Rasputin" denen adam neredeyse birbuçuk asır sonra tarih sahnesindedir. Öte yandan hiçbir insan kafir olsun müşrik olsun farketmez oğluna "ahlaksız" manasına gelen bir isim koymaz.

Bu da casus kitabının yazarı Müeyyidi'nin tarih bilgisinden ve genel kültürden ne derece yoksun bir yalancı ve aynı Rasputin gibi bir zavallı olduğunu göstermektedir. İstanbul'daki mütercimlerimiz de onun mislidirler.

Başka bir yalan: Kitabın başka bir yerinde ajan Hempher Osmanlı için "Hasta Adam" tabirini kullanmaktadır. Oysa Osmanlı'yı böyle bir isimle anmak 1700'lü yılların ortasında kesinlikle bilinmemekte ve kullanılmamaktaydı.

Rus çar I.Nikola 1852'de ingiliz büyükelçisine: (Osmanlı'yı kasdederek): "Kollarımızda hasta bir adam var…" demiş ve bu lakab Avrupa'da meşhur olup kullanılmaya başlanmıştır.

Türkçe tercümesinin önsözünden bir yalan: M. Sıddık Gümüş kitabın önsözünde "Müstemlekeler Nezâreti" (ing. Minister of Colonies, mezkur kitabın ingilizce tercümesinden) 1713'te ajan Hempher'i Arabistan'a yolladığını ve onun da Basra'da Muhammed bin AbdulVehhab'ı 14 yaşında "avladığını" yazar. Öncelikle miladi 1713'te Muhammed bin AbdulVahhab 9-10 yaşlarındadır ve 1722 senesinden evvel hiç Necid mıntıkasından dışarıya çıkmamıştır. Dolayısıyla Hempher onu 1713'te Basra'da "avlamış" olamaz, burda avlanmış olan olsa olsa önsözün yazarıdır.

İlaveten Müstemlekeler Nezâreti (ing. Minister of Colonies) 1801 senesinden sonra icraatlarına başlamış ve 1884 yılından sonra bu isim altında anılmaya başlanmıştır. Yani Hempher'in güya yaşadığı 1700'lü yıllarda böyle bir bakanlık (eski dildeki "nezâretin" günümüzdeki karşılığıdır) daha kurulmamıştır. Zira İngiltere'nin sömürgecilik tarihi 1875 yıllarından sonra başlamış ve 1700'lü yıllarda dünya çapında daha pek rol oynayamamıştır.

Maalesef casus kitabı yazarımız ve mütercimlerimiz "tarihe ve doğruluğa sadık kalma" dağıtılırken pek nasibini alamamışlardır.

Bu zikrettiğimiz örnekler her ne kadar tüm kitabın uydurma olduğunu düşünsekte bizim gözümüze ilk etapta çarpan yalanlardır. Acaba gözümüzden kaçan böyle bariz daha kaç tane yalan bu kitapta vardır?

Aslında verdiğimiz örnekler bir bardak temiz suya atılan bir kaç damla kanın tüm suyu necis ettiği gibi kitabın kirliliği için yeterlidir.

İNGİLİZ AJANININ İSMİ "HEMPHER" VEYA "HAMPHER" Mİ?

M. Sıddık Gümüş tarafından tercüme edilen kitapta ajanın ismi "Hempher" olarak geçer. Nehir Yayınları tarafından yayınlanan tercümede ise ajanın ismini "Hampher" olarak görürsünüz. Batıda isim yazılış şekillerinin belli olduğu ve tercümelerdeki bu değişikliğin sebebini mütercimlere sormak isterdik ama konuyu uzatmama adına Hempher veya Hampher iki yazılış şeklini de baz alıyoruz ve ajan bahsini kapatıyoruz:

Batıda yaşayan müslümanlar bilirler, Avrupa'da soyisim kullanılmaya ortaçağlarda başlandığı ve doğal olarak aileler çoğaldığı için soyisim olarak kullanılan isimlerden binlerce, hatta yüzbinlerce vardır. Mesela Almanya'da "Schmidt" soyisminde muhtemelen yüzbinlerce insan vardır. "Schneider", ve "Meier" soyisimleri de çok kullanılan isimler arasındadır. İngiltere'de de durum farklı değildir, mesela "Miller" veya "Cooper" isminde binlerce insan vardır.

Ajan Hempher veya Hampher soyismi her ne kadar kulağa ingilizce gibi gelse de Londra gibi 7,5 milyon nüfusa sahib bir şehrin telefon rehberine bu soyisimde olan kaç kişi olduğunu tahmin edersiniz? Hiçkimse yok, bir kişi bile yok, nette Londra'nın telefon rehberini bulabilirsiniz ve kendiniz bakabilirsiniz.

Her iki yazılış şekliyle arayın. Hempher yazın veya

Hampher yazın farketmez. Hatta İngiltere'nin daha başka büyük şehirlerine bakın, (mesela Birmingham veya Liverpool gibi) bu isimde bir insan bulamazsınız.

Hani casusun Rasputin isminde güya oğlu vardı? Emin olun 250-300 sene içinde bu isim altında sözde ajanın soyundan gelen veya en azından isim benzerliği olan binlerce insan olması gerekirdi.

Bir örnek vereyim: Bu çalışmamın nette eski bir verziyonunda "inticab etmesidir" yazmışım. Ama niyetim "intisab etmesidir" yazmaktı. Kendi kendime, acaba icabet kelimesinden türemiş başka bir kelimeyi mi kasdettim demiştim.

Sözlüklere baktım, inticab diye bir kelime arapçada ve türkçede yoktu, her ne kadar kulağa arapça veya eski türkçe gibi bir kelime gelse de. Daha sonra ben-Allah beni bu maskaralıklara düşmekten korusun- "Ahmed bin İnticab" diye bir isim uyduruyorum. Bu adam 18. yüzyılda yaşamış, Osmanlı topraklarında ajanlık yapmış bir arap casusudur diyor ve masalımı yazıyorum. Bu ajan hikayeside böyle bir şey.

Müeyyidi o kadar cahil bir insan ki, bir ingiliz ismi bile bulamamış ajan kahramanına. Pardon Doktor Müeyyidi olacaktı. Bir insan bu kadar yalan ve iftira nasıl yazabilir diye düşünüyorum. Bu insanlar müslümanları bu kadar kandırırken Allah'tan korkmuyorlar mı?

Burda kafirleri kayırmak gibi bir niyetimiz yok, ancak Muhammed bin AbdulVehhab'ın selefi davetinden -ki bu davet İslam'ın aslıdır- ayırmak için müslümanlara bu

kadar yalan söylemenin kimsenin hakkının olmadığına inanıyoruz.

Demek ki bazı insanlar bu davetten oldukça rahatsız, neden acaba? Acaba diyorum, bu davetin semeresinin neticesinde müslüman mahallesinde salyangoz satmak mümkün olmayacak ta ondan mı?

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB OSMANLI'YA İSYAN ETMİŞ MİDİR?

Şeyh AbdulAziz bin AbdulLatif der ki: "Selefi davetin karşıtları İmam Muhammed bin AbdulVehhab'ın Osmanlı Devletine karşı ümmeti parçalayıp, sultana karşı ayaklanmaları için isyan ettiğini iddia etmişlerdir."

Abdulkadim Zellum (güya) vehhabilerin ortaya çıkışlarının sebebinin "Osmanlı Devletini çökertmek için isyan etmek" olduğunu ileri sürmektedir. İddiasında devamla vahhabilerin Muhammed bin Suud ve oğlu AbdulAziz yönetiminde İslam devleti içinde bir devlet kurduklarını söyler.

Yine aynı iddiada Osmanlıların yönetiminde olan toprakları işgal etmeleri için ingilizlerin onlara silahlar verdiğini söyler.

Tüm bunlara gerekçeleri de dinlerini yaymadaki arzu ve gayretmiş. Bu yüzden hilafete karşı kılıçlarını çekmişler ve İslam ordusuna karşı savaşmışlar. Zellum: "İngilizlerin desteğiyle Emir'ul-Mü'min'in ordusuna karşı harbettiler..." diye sözlerine devam eder.[19]

Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ın hilafete karşı isyan ettiğini ifade eden bu yanlış suçlamaları çürütmeden önce Şeyhin müslümanların salih veya günahkar olsun emirine karşı itaatın farz olduğuna itikad

19 Keyfe Hudimat el-Hilafeh, 10. s.

ettiğini zikretmekte fayda vardır. Bu itaat Allah'a isyan manasına bir seyde olmamalıdır.

Şeyh Kasım ehline gönderdiği mektubunda der ki: "İyi olsun kötü olsun müslümanların imamlarına itaatın vacib olduğunu söylüyorum. Ta ki Allah'a isyan edinceye kadar. Kim hilafete atanır, insanlar etrafında toplanır ve kendisinden razı olurlarsa ve o da kılıcıyla onlara galip gelirse halife kabul edilir ve itaatı vacib, isyanı haram olur."

Ayrıca şöyle der: "Birlik ve beraberliğin prensiplerinden biri de üzerimize tayin edilen emire, velev ki habeşli bir köle dahi olsa itaat etmektir."[20]

Böylelikle Şeyhin salih veya günahkar olan emire itaatın Allah'a isyan emretmediği müddetçe farz olduğuna inandığı isbat edilmiştir.

Önemli olan ve yanlış suçlamaları beraberinde getiren asıl meseleye geçebiliriz:

Necid (Şeyhin hareketinin başlangıç noktası) Osmanlı devleti yönetiminde miydi veya Osmanlı toprakları içinde miydi?

Dr. Salih el-Abbud bu soruya şöyle cevablandırır: "Necid hiç bir zaman Osmanlı yönetiminde değildi. Zira Osmanlı Devleti bu noktaya hiç ulaşmadı. Hiç bir vakit bir Osmanlı valisi tarafından yönetilmedi." Buna ilaveten Şeyhin davetine başladığı dönemde Osmanlı askerleri hiç bir zaman bu bölgeye girmediler.

---

20 Mecmu'el-Muellefat'el-Şeyh, 1c, 394.s

Bu delil (Osmanlı topraklarının) küçük vilayetlere ayrıldığı gerçeği göz önünde bulundurulduğunda daha da kuvvet bulur. Bu Cemiin Ali Efendi tarafından yazılan hicri 1018/miladi 1609 tarihli "Kavanin al-i Osman Mudaamin Defter el-Divan" isimli bir Osmanlı dökümanıyla da ispatlanmıştır.

Bu evrak Osmanlı Devletinin hicri 11. yüzyılın başlarında 23 vilayete ayrıldığını, bunlardan 14'ünün arap vilayetleri olduğunu ve Necid bölgesinin bu vilayetlerin bir parçası olmadığını te'yid eder."[21]

Dr. Abdullah el-Useymin der ki: "Muhammed bin AbdulVahhab davetinden önce Necid hiçbir zaman Osmanlı Devleti hakimiyetine girmedi ve Osmanlı Devletinin Necid bölgesinin içindeki yaşama hiç bir tesiri ve nüfusu yoktu. Aslında hiç bir kimsenin nüfusu yoktu.

Zira Beni Cabir'in veya Beni Halid'in bazı bölgelerde ve beni Eşref'in civarlarda ki nüfuzlari oldukça sınırlıydı. Bunlardan hiç kimse bu bölgeye siyasi istikrar getiremiyordu. Bundan dolayı Necid'in değişik bölgeleri arasında sık sık savaşlar oluyordu. Burada yaşayan aşiretlerin aralarında şiddetli çatışmalar çıkıyordu."[22]

Şeyh AbdulAziz bin Baz der ki: "Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab Osmanlı hilafetine karşı isyan etmedi, çünkü Necid'in içindeki bölgeler Osmanlı hakimiyetinde

---

21 Akidet'uş-Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab ve eserehu fi'l-alem el-İslam 1/27

22 Muhammed bin AbdulVehhab, Hacetehu ve Fikrehu, 11. s.

değildi. Necid daha ziyade aralarında çatışmaların, savaşların ve kavgaların olduğu küçük emirlikler ve birbirleriyle irtibatı olmayan köylerden ibaretti.

Her şehir veya köy ne kadar küçük veya büyük olursa olsun bir emir tarafından yönetiliyordu. Dolayısıyla Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab Osmanlı devletine karşı isyan etmemiş, doğduğu bölgedeki karmakarışık/anarşik duruma karşı isyan etmiştir."[23]

Dr. Aciil el-Nesmi der ki: "Şeyhin yaşadığı dönemde (ki Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab 88 küsür sene yaşamıştır) dört padişah değiştiği halde hilafet hiçbir müdahalede bulunmamış, tepki vermemiş veya hoşnutsuzluk göstermemiştir."[24]

Zellum'un (ve onun gibilerin) iddiasına dönecek olursak: "Bu davet hilafetin yok olması için çalışmış ve ingilizler de hilafeti çökertmek için vahhabilere destek olmuşlardır..."

Bu gülünç iddia hakkında Mahmud Mehdi el-İstanbuli der ki: "Kalem sahibleri/yazarlar iddialarını ispatlamalı ve delil bulmalıdırlar. Eskiden yaşamış bir şair demiştir ki: Şayet iddialar destekleyici delillerle ispatlanmaz ise sadece ahmaklar için delil olurlar."

Yukarıda zikrettiğimiz ifadelerde görüldüğü gibi Şeyhe karşı yapılan suçlamalar tutarsızdır. Buna ilaveten Şeyhin risale ve kitaplarında ki belirgin akademik deliller onun yüksek ilmi seviyesine şahittir. Suçlamaların yalandan

---

23 Şeyh AbdulAziz bin Baz'ın kaydedilmiş bir konferansından
24 Mucellet'el-Muctema, 510. mesele

ibaret olduğu bir çok adil kişi tarafından kayıt altına alınan tarihsel dökümanlarla da ispatlanabilmektedir.[25]

25 Dava el-Munaviin, 239.-240. s.

VEHHABİLİK LAKABIYLA NE KASDOLUNUYOR?

Vehhabilik lakabı davete uyanların kendileri için seçtikleri bir lakab değildir. Kendileri böyle bir lakabın da takılmasını kabul etmemişlerdir. Bu lakab, Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ın ölümünden yaklaşık yirmi yıl kadar sonra davete muhalifler tarafından kullanılmaya başlanmıştır.

Bunun delili de tarihçilerin Şeyhin ölümünden yirmi yıl sonrasına kadar hiç bu isimden bahsetmemiş olmalarıdır. Bazı tarihçiler "vehhabilik" lakabının ilk kez hicri 1229'da kullanıldığını belirtiyor (Şeyhin vefatı hicri 1206'dır).

"El-Vehhab" Allah (subhanehu ve teala)'nın esma'ul-hüsnasındandır, "Karşılıklız ihsanı bol, cömert olan" manasındadır. Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyuruyor:

"Yoksa, Aziz, Vehhab olan Rabbinin hazineleri onların yanında mıdır?"[26]

Bu ismi kendilerince oldukça sapık bir fırka için ortaya atanlar neyi ve nasıl kullandıklarına bir baksınlar!

---

26 Sad Suresi, 9. ayet

Öte yandan Şeyh Muhammed'in davetine vahhabilik adı verilmesi lugat açısından da hatalıdır. Zira bu daveti başlatan Şeyh Muhammed'tir babası değil. Eğer Şeyhin kendi ismine nispet etselerdi "Muhammedilik" denilmesi gerekecekti, bununla da Allah'ın isimlerini basitçe saptıran bu sapıklar arzularına ulaşamayacaklardı. Zira İslam'ın hepsi Muhammedi risalet olarak isimlendirilir ki, bu da onu tebliğ eden Nebi Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'e nispettir.

Halk olayları ancak isimlerle bilebilir. Bundan dolayı halk arasında çalkantı yapacak, onların nefislerine dokunacak bir isim seçmeliydiler. Şübhesiz bu davete karşı uydurulan en açık yalan onu "vehhabilik" ile isimlendirmektir. İnsanları ürkütüp, onun davetinin İslam dininin dışında, dört büyük mezhebe aykırı, beşinci bir mezheb olduğuna inandırmak için -kendi aralarında bile bölük pörçük oldukları halde- bu davete düşman olanlar tarafından bu lakab takılmıştır.

Allah (subhanehu ve teala) başkalarını alaya almamamızı ve (kötü) lakablar takmamamızı emrediyor, O (subhanehu ve teala) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Bir topluluk bir diğerini alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Kadınlar da diğer kadınları alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Birbirinizi karalamayın, birbirinizi (kötü) lakaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir namdır! Kim de tövbe etmezse, işte onlar zalimlerin ta kendileridir."[27]

27 Hucurat Suresi, 11. ayet

Onların hepsi ayetleri hiçe sayarcasına bu hususta birleştiler. Bu da hak daveti insanların önüne bulanık çıkarmaktı. Zaten insanlar tabiatları gereği her yeni şeyden çekinir ve onların alışageldikleri şeylere muhalif bir vaziyet gördüklerinde kabullenmezler.

Bunun en açık deliline Kur'an'da ve Muhammed (sallAllah aleyhi ve sellem)'in pak siretinde rastlıyoruz. Zira Peygamberler bu dini direk olarak Allah'tan almalarına ve insanların kurtuluşuna çağrı yapmalarına rağmen karşılarına devamlı muhalifler çıkmıştır.

Bu hakkı söyleyen alimlerde de farklı olmamıştır. Mesela İbn Teymiyye bu örneklerden birisidir. Onu kıskananlar kanının akıtılmasını istemişlerdir. Bir başkaları onu hak yoldan sapmış bir kafir ve mürted olarak suçlamışlardır.

Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ta fitneci bazı insanlar tarafından gerçek dışı bazı suçlamalarla itham edilmiştir. Bu insanları buna sevkeden sebep ise yine kıskançlık, nefret ve bid'atların kalblerine yerleşmiş olmasıdır. Oysa ki Şeyh yeni bir şey çıkarmamış, davetini Allah'ın Kitabına, Resulunun Sünnetine ve selefi salihinin yolu ve menheci üzerine bina etmiştir.

Öyle ki onun bazı eserleri hemen hemen sadece Kur'an ve Sünnetin naslarından oluşacak seviyededir. Zaten muhalifleri Şeyhin eserlerinden bir eleştiri yapmazlar ve yapamazlar. Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ın bazı yerlerde kullandığı zayıf hadisler hariç -ki hemen hemen her İslam alimi hataen zayıf hadis kullanabilir- İslam'a yani Kur'an ve Sünnete aykırı bir şey bulamazlar.

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN KARDEŞİ SÜLEYMAN BİN ABDULVEHHAB ŞEYHE KARŞI ÇIKMIŞ MIDIR?

Davetin düşmanlarının ortaya attıkları bir yalan da Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab ve kardeşi Süleyman bin AbdulVehhab arasında ihtilafın çıktığı ve Şeyhe iki reddiye yazdığıdır. Halbuki bu ihtilaflar, Necid'teki herhangi bir ilim talebelerinin durumu tam araştırmadan işin başında ortaya attığı tartışma türü ihtilaflardır. Kendilerine gerçek anlatılınca da derhal hakka dönmüşlerdir.

Aynı şekilde Süleyman bin AbdulVehhab'ta abisinin niyet ve hedefini anlayınca onun destekçilerinden olmuş, hatta Şeyhin vefatından sonra yerine geçmiştir.

Davet düşmanları iki risale yazmışlar ve bunu da Süleyman bin AbdulVahhab'a nisbet etmişlerdir. Bunlar:

1.Es-Sevaik'el-İlahiyye fi'r-reddi ale'l-Vehhabiyye

2.Fasl'ul-Hitab fi'r-reddi ale'l-Muhammed bin AbdulVehhab

Davet düşmanlarının amacı insanları bu davetten nefret ettirmek ve: "İşte bakın şeyhin kardeşi bile ona karşıdır!" dedirtmek içindir.

Gerçek ise bunun tam aksidir zira Şeyhin kardeşi

Der'iyye'ye gitmiş, ondan özür dileyerek ona katılmıştır.[28]

Bu risalelerin Süleyman bin AbdulVehhab'a nisbetinin ve hakkında söylenenlerin yalan olduğunun bir diğer delili "Vehhabilik" lakabının Şeyhin ve kardeşinin hayatta iken kullanılmamış olmasıdır. Daha önce de geçtiği üzere bu lakab ikisinin ölümlerinden yaklaşık 20 yıl kadar sonra kullanılmaya başlanmıştır.

Bir başka delil olarak "Vehhabilik" lakabı her ikisinin babasına nisbet edilmiştir. Ayrıca bu nisbetin hata olduğu açıktır, çünkü o bir şeyin aslı dışında bir şeye nisbetidir. Mekke'li birisine Medine'li, Fas'lı birisine Hindistan'lı diyemezsiniz.

İfadeyi genelleştirdiğinde her ikisinide kapsar yani muhalifi de kendisine muhalefet edeni de. Böyle bir şey de Süleyman bin AbdulVahhab için gerçekten muhalif ise hiç te uygun düşmez. Babasının ismini böyle kötüleme amaçlı bir lakaba kullanması (yukarıda ki 1. reddiye deki gibi) muhaldir.

Bu da gösteriyor ki davet düşmanları müslümanları gerçekten ahmak yerine koymakta ve birçok müslüman da bu yalana inanmaktadır. Bir diğer delil de şöyledir: Süleyman bin AbdulVahhab abisine karşı çıkıp, davetine düşmanlık yapsaydı ismi reddiyelerinde sürekli geçerdi.

Zira Şeyh Muhammed bin AbdulVahhab risalelerinde ve mektublarında muhaliflerinin isimlerini zikretmiş ve

28 Eş-Şeyh el-Muftera Aleyh, İslami Araştırma Dergisi, sayı:60, s.255-260

onlara cevab vermiştir. Günümüzde bu risale ve mektupların hepsi basılıdır.

Son olarak: Şübhesiz Süleyman bin AbdulVahhab'ın abisine olan muhalefeti davetin başlangıcındaydı. O zamanlar reddiyeler sözlü ve küçük yazışmaları geçmiyordu.

İbn Gannam bu olayları tarihleriyle kaydeden tarihçilerden biridir. Her ikisinin çağdaşı olan ve onlardan bir süre sonra vefat eden İbn Gannam, Şeyhin muhalifleri hakkında yazmasına rağmen Süleyman bin AbdulVehhab'tan bahsetmemiştir.

İşte bu iddialar, delilsiz ve burhansız ortaya atılan yalanlardır ve yalanın da bir sınırı yoktur. İslam düşmanları bu tür yalanları yaymaya çok önem verirler. Çünkü bununla fikirleri karıştırır, fitneyi körükler, muhlis her davetçiden güveni sıyırır atar ve sürekli bu daveti insanlar indinde karalar dururlar.

Zira bu davetin hedefleri müslümanların birleşmesi, hurafelerin ve bid'atların temizlenmesi, zihinlerin aydınlatılması ve nefislerin ilme yönlendirilmesidir, çünkü ilim hakikatler kaynağıdır. Bu da onları tarih boyunca ürkütmeye devam etmiş ve gelecekte de devam edecektir.

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB VE DAVETİNE UYANLAR ŞEFAATI İNKAR MI EDİYORLAR?

Şeyh AbdulAziz bin Baz'a soruldu: (Muhammed bin AbdulVehhab ve davetine uyanlar) şefaatı inkar mı ediyorlar?

Cevab: Muhammed bin AbdulVehhab ve davetine uyanların hayatını tetkik eden her adalet sahibi insan onların böyle bir iddiada bulunmadıklarını bilir. (İmam rahimehUllah Kitab'ut-Tevhid adlı kitabında şefaat konusuna değinmiştir).

Şeyh ve ona tabii olanlar kesinlikle Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in, diğer peygamberlerin, meleklerin, mü'minlerin ve buluğa ermeden ölen çocukların şefaatının inkar etmemektedirler.

Onlar sadece Allah'ın ve Resulu'nun emrettiği gibi selefin yolundan gitmişlerdir. Şeyhin ve tabiilerinin Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in şefaatını inkar ettikleri hususunda yapılan iddianın tutarlı bir yanı bulunmamaktadır.

Şeyh ve ona uyanlar sadece ölülerden şefaat dilemeyi ve buna benzer şeyleri reddetmişlerdir. Şefaat ancak şefaat edene Allah'ın müsaade etmesiyle ve şefaat

edilenin Allah'ın rızasını kazanmasından sonra gercekleşir. Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurur:

"O'nun izni olmadan, O'nun yanında kim şefaat edebilir?"[29]

Ve:

"Nitekim göklerde nice melekler vardır ki, ancak Allah'ın, dilediği ve hoşnud olduğu kimse için izin vermesinden sonra şefaatları bir işe yarar."[30]

Ve:

"Rıza gösterdiği kimselerden başkasına şefaat edemezler; O'nun korkusundan titrerler."[31]

Allah (subhanehu ve teala) ancak tevhidi kabul edecektir ve müşrikler şefaattan mahrum bırakılacaktırlar. Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurur:

"Artık şefaatçıların şefaatı onlara fayda vermez."[32]

Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurur:
"O gün zalimler için ne bir dost ve ne de sözü dinlenir bir şefaatçı vardır."[33]

Allah'tan isteğimiz, hepimizi rızasına yönlendirmesi ve

29 Bakara Suresi, 255. ayet
30 Necm Suresi, 26. ayet
31 Enbiya Suresi, 28. ayet
32 Müddessir Suresi, 48. ayet
33 Gafir Suresi, 18. ayet

hoşnut olmayacağı her şeyden korumasıdır. Başarı Allah'tandır. [34]

34 Fetvalar, 1/374-376. sayfalar. Şeyh AbdulAziz bin Baz

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB VE DAVETİNE UYANLAR NEDEN YÜKSELTİLEN KABİR VE TÜRBELERİ YIKMIŞLARDIR?

Muhammed bin AbdulVehhab Magrib ehline yazdığı bir mektubunda der ki:

"İnsanların peygamberler ve salih kullar öldükten sonra onların kabirlerini yüceltip üzerlerine kubbeler yaparak onları süslemeleri, yanlarında namaz kılmaları, oraları bayram yerine çevirmeleri, onlara adak ve kurbanlar kesmeleri, işte bunlar Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in sonradan ortaya çıkacağını haber verip, ümmetini sakındırdığı bid'atlardır. O (sallAllahu aleyhi ve sellem) bir hadiste buyurur ki:

"Ümmetimden bir kısım kabileler müşriklere iltihak etmedikçe, ümmetimden bir kısım kabileler putlara tapmadıkça kıyamet kopmaz."[35]

Halbuki O (sallAllahu aleyhi ve sellem) tevhidi bütün gücüyle savunmuş, onu himaye etmiş ve şirke götüren bütün yolları tıkamıştır. Bu nedenle kabirlerin onarılarak sıvanmasını ve onlar üzerine yapılar yükseltilmesini yasaklamıştır.

Sahih Müslim'de Cabir (radiyAllahu anh) hadisinde sabit olduğu gibi, yine O (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in

35 Sahihtir. Muslim, Ebu Davud ve Tirmizi tahric etmiştir.

Ali bin Talib (radiyAllahu anh)'ı yükseltilmiş hiç bir kabir ve dikilen hiç bir put bırakmaması, onları yerle bir etmesi için vazifelendirdiği de aynı kaynakta sabittir. Bu nedenle birçok alim:

"Kabirler üzerine yapılan kubbelerin yıkılması gerekir, zira onlar Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'e masiyet temeli üzerine yapılmışlardır." demişlerdir.

İşte bizimle insanlar arasında ayrılığa sebep olan hatta bizi tekfir edip savaşmalarına, canımızı ve malımızı helal görmelerine neden olan şey budur. Fakat Allah (azze ve celle) bize yardım etti ve onlara galip çıkardı. İnsanlara Kitap, Sünnet ve selefi salihin imamlarının icmalarını beyan ettikten sonra kendilerini çağırdığımız davamız da yine budur.

Biz insanları cemaatle, meşru kılındığı şekilde namaz kılmaya, zekatı vermeye, Ramazan ayı orucunu tutmaya, Hac farizasını yerine getirmeye, iyiliği emredip, kötülükten yasaklamaya çağırıyoruz. Zira Allah (subhanehu ve teala) Hac Suresi, 41. ayetinde şöyle buyurur:

"(Onlar o mü'minler) ki eğer kendilerine yeryüzünde iktidar verirsek, namazı kılarlar, zekatı verirler, iyiliği emredip kötülükten nehyederler. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir."

İşte Allah (subhanehu ve teala)'ya kulluk ettiğimiz inançımız budur, o inançla amel eden herkes

kardeşlerimizdir, lehimize ve aleyhimize olan her şey onun da leh ve aleyhinedir.

Ve inancımız odur ki, ümmeti Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'den O (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in sünnetine uyanlar delalet üzerine bir araya gelmezler ve şübhe yok ki, O (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in ümmetinden bir topluluk sürekli yardım görecek ve hak üzere sabit kalacaktır.

Onlardan yüz çevirenler veya muhalefet edenler onlara asla zarar veremeyecektir. Allah (subhanehu ve teala)'nın emri gelinceye dek onlar o hal üzere kalacaklardır. Salat ve selam Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in üzerine olsun."[36]

36 Durer'us-Sunniye

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN TEKFİR HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİ

Günümüzde bazı tekfirci çevreler, Şeyh Muhammed bin AbdulVahhab'tan alıntı yaparak bu yolla kendi yanlış fikirlerini desteklemeye çalışmaktadırlar. Oysa Kasım ehline gönderdiği mektubunda Şeyh şöyle der:

"Benim dört mezhebin tüm kitaplarını iptal ettiğimi, altıyüz senedir insanların bir hiç üzere olduklarını iddia ettiğimi, müçtehid olduğumu iddia ettiğimi, taklidin dışında olduğumu söylediğimi, ulemanın ihtilafı ceza olduğunu, salihlerle tevessül edenleri tekfir ettiğimi, Busayri'yi 'ey yaratılmışların en keremlisi' dediği için tekfir ettiğimi, eğer Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in kabrinin kubbesini yıkmaya gücüm yetseydi elbette onu yıkacağımı söylediğimi, yine güç yetirebilseydim Kabe'nin (altın) oluğunu değiştirip yerine tahtadan bir oluk takacağımı söylediğimi, Nebi (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in kabrini ziyaret etmeyi haram kıldığımı, anne ve babanın ve diğer insanların kabirlerini ziyaretten menettiğimi, Allah'tan başkası adına yemin edenleri tekfir ettiğimi, İbni Fariz ve İbni Arabi'yi tekfir ettiğimi, 'Delail'ul-Hayrat' ve 'Ravz'ur-Reyahin' adlı kitapları kitapları yaktığımı, 'Ravz'ur-Reyahin' (güzel kokanların bahçesi) isimli kitaba 'Ravz'u'ş-Şeyatin' (şeytanların bahçesi) diye isimlendirdiğimi bana isnad etmiştir(ler).

Tüm bunlara cevabım şudur: 'Allahım seni tesbih

ederim ki, bu bana yapılan büyük bir iftiradır.' Bundan önce de Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem) 'e İsa bin Meryem'e ve salihlere hakaret ediyor diye iftira ettiler. Böylece yalan isnadında, iftira ve sözde kalpleri birbirine benzedi. Allah (subhanehu ve teala) Nahl Suresi, 105. Ayette buyurdu ki:

"Allah'ın ayetlerine iman etmeyenler, ancak yalan uydurur."

Allah Resulu (sallallahu aleyhi ve sellem)'e iftira ederek onun melekler, İsa ve Üzeyr'in ateşte olduğunu söylediğini isnad etmişlerdir. Allah (subhanehu ve teala) bu konuda Enbiya Suresi, 101. ayette şöyle buyurur:

"Kendileri hakkında bizden güzel söz yazılmış olanlar ise, cehennemden uzak tutulacak olanlardır."

Diğer meselelere gelince, benim bir insan la ilahe illAllah'ın manasını bilmeden müslümanlığının tam olmayacağını, bana gelenlere onun manasını öğrettiğimi, biri adadığı adağıyla Allah'tan başkasına yaklaşmayı murad ettiğinde veya böyle bir gaye ile adak adadığında onu tekfir ettiğimi, Allah'tan başkasına kurban kesmenin küfür, kurbanında haram olduğunu söylediğimi yaymışlar.

Bu meseleler hak ve söyleyen de benim. Bunlar için benim Allah'ın Kitabı ve Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in sünnetinden ve dört mezheb imamları gibi bunlara tabi alimlerden delillerim var. Allah izin verirse bu konuya müstakil bir risale de cevab vereceğim inşeAllah.

Sonra Allah (subhanehu ve teala)'nın şu ayetini öğrenerek üzerinde düşünün, buyurur ki:

"Ey iman edenler! Eğer bir fasık size bir haber getirirse, hallerini bilmediğiniz kimselere kötülük etmekten korkarak haberin aslını araştırın; aksi halde yaptığınıza pişmanlık duyanlardan olursunuz.""[37,38] (Şeyhin sözü burada bitti)

Yukarıdaki bölümün ismini aynen Seyyid Muhammed bin Alevi el-Maliki adlı kişinin 'Mefahim' isimli kitabına nette kaynak verdiği bir yazısından aldım.

Bu kişi şeyhin sözlerini Enbiya Suresi 101. ayete kadar ki kısmını Mefahim isimli çalışmasına almıştır ve şeyhin sözünün devamını: "Diğer meselelere gelince..." bölümünü işine gelmediği için almamış ve aynı konunun devamını başka yerden alıp nakletmiştir.

Yazıyı ilk gördüğümde bu kişinin tasavvufçu olduğunu düşündüğümden dolayı pek itibar etmemiştim. Bilahare metni Durur'es-Sunniye'den nakleden güvenilir bir kaynak buldum ve böylelikle bu mektubun bir aslının olduğu ortaya çıkmış oldu. Yukarıdaki ismi geçen şahıs Türkiye'de her türlü tasavvufçunun, tarikatçının içine girip çıkıyor, ama bunlarda gördüğü herhangi bir bid'attan

37 Hucurat Suresi, 6. ayet
38 Muhammed bin AbdulVehhab: "ed-Durer es-Sunniyye fi'l-Ecvibet'in-Necdiyye" adlı kitabın 'Kassım Ehline Gönderdiği Mektup'un ikinci kısmıdır. Derleyen: AbdurRahman bin Kasım. Cilt:1.Sayfa:14-17

insanları uyaracağına bilakis cemaatin bolluğundan son derece memnun oluyor.

Video portallarında görebilirsiniz, bu adam cübbelinin de olduğu bir ortamda ritimli bid'at tekbir ve salavatlardan sonra konuşmaya başlıyor, aslında yapması gereken orada yapılan bid'atlara karşı çıkmasıdır, lakin yaptığı iş ancak cemaatin faziletinden bahsetmektir.

Netteki yazısında yukarıda ki yazının üst kısmında şöyle der: "Tekfirle alakalı meseleler gündeme geldiğinde, referans olarak Merhum Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ın adı çokça tekrarlanmaktadır. Muhammed bin AbdulVehhab'ın yolunu takip ettiklerini iddia etmelerine rağmen, kendilerine muhalif olan insanları rastgele küfür ile itham etmekten çekinmeyen bir çok kimse bulunmaktadır. Onlar aslında şeyhin kendisine muhalefet etmektedirler."

Yazıda Şeyhten merhum olarak bahsediyor, tekfirle alakalı kısmı alıyor, ama Şeyhin beyanı tasavvufçularda ve tarikatçılarda yaygın olan bid'atlara gelince, iş yine tekfire çevrilip konu tekrarlanıyor.

O da aslında Şeyhe muhalefet etmekten başka bir şey yapmıyor, Muhammed bin AbdulVehhab'tan "Şeyh" ve "merhum" olarak bahsetmesi son derece tenakuz ve çatışkı.

Gittiği ortamlarda mesela cübbeli gibi birilerinin "vehhabi" ismini taktığı gerçek ehli sünnet olan selefilere düşmanlığını bilmiyor mu? Orda Şeyhi ve bid'atlara

sessiz kalmamasını savunamaz mı? Savunmasına gerek yok aslında, Şeyhin hali açıktır, ama bu tiplerin durumu son derece karanlık, çelişkili ve çetrefildir.

MUHAMMED BİN ABDULVAHHAB VE DAVETE UYANLAR NEDEN TÜM BİD'ATÇILAR TARAFINDAN TEHLİKELİ GÖRÜLÜYOR?

Allah (subhanehu ve teala) Bakara Suresinin 249. ayetinde şöyle buyuruyor:

"Talut ve kendisiyle birlikte olan mü'minler nehri geçtikleri zaman demişlerdi ki: Bizim bugün Calut ve ordusuna karşı gücümüz yoktur."

Onlar düşmanlarının çokluğundan dolayı düşmanla karşılaşmak için kendilerini az gördüler. Bilginleri ise Allah'ın vaadinin hak oduğunu, zaferin Allah katından olduğunu, sayı ve hazırlığın çokluğuna dayanmadığını söyleyerek onları cesaretlendiriyor (ve) diyorlardı ki:

"Nice az bir topluluk vardır ki, Allah'ın izniyle çok bir topluluğa galip gelmişlerdir. Allah, sabredenlerle beraberdir."[39]

Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Ümmetimden bir taife hak üzere olacak, (Allah'ın) yardım(ın)a mazhar olucaklardır, muhalifleri onlara zarar veremeyeceklerdir. Allah (azze ve celle)'nin emri (kıyamet günü) gelinceye kadar."[40]

39 İbn Kesir Tefsiri, Bakara Suresi, 249. ayetin tefsiri
40 Sahihtir, bknz. Sahihi Suneni İbn Mace, 10.Hadis

Bid'atçılar kendi aralarında bölük pörçük oldukları halde neden ittifaken "Vehhabi" ismini taktıkları muvahhidlere düşmandırlar? Kendi bünyelerinde, temel inançlarında Kur'an ve Sünnete aykırı sayısız sapıklıkları vardır. Bid'atçılar gayet iyi biliyorlar ki bu taife haktır ve bir gün kendi maskeleri düşecek ve gerçek yüzleri görünecektir.

Bir risalesinde Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab bid'atçıların yenilgisinin kaçınılmaz olduğunu şöyle açıklamaktadır:

"Bilesin ki Allah (subhanehu ve teala)'nın bu tevhid ile göndermiş olduğu her bir peygamberin karşısına mutlaka birtakım düşmanların dikilmiş olması, O'nun hikmetlerindendir. Zira Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurur:

"Keza biz, her peygambere, aldatmak için birbirlerine yaldızlı sözler telkin eden insan ve cin şeytanlarını düşman etmişizdir."[41]

Bazen bu tevhid düşmanlarının bir çok ilimleri, kitabları ve delilleri de bulunabilir. Nitekim Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurur:

"Resulleri, kendilerine beyyineler getirince, yanlarında bulunan ilime güvenmişler, fakat alaya aldıkları şey, kendilerini çepeçevre kuşatıvermişti."[42]

---

41 En'am Suresi, 112. ayet
42 Mü'min Suresi, 83. ayet

İşte bunu anladığın takdirde Allah (subhanehu ve teala)'ya giden yolda bir çok güzel konuşan, ilim ve hüccet sahibi düşmanlar bulunmasının kaçınılmaz olduğunu bildiğimize göre, bu şeytanlara karşı kendisi ile savaşacağın silah görevi görecek Allah'ın dinini öğrenmen gerekir. Zira o şeytanların önder ve lideri senin yüce Rabbine şöyle hitap etmişti:

"(İblis) dedi ki: Beni azdırman sebebiyle, ben de insanlar için senin dosdoğru yoluna mutlaka oturacağım. Sonra onlara, önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından yaklaşacağım. Ve sen onların çoğunu şükrediciler olarak bulmayacaksın."[43]

Fakat Allah'a yöneldiğin, O'nun delil ve açık hüccetlerine yöneldiğin takdirde üzülme, korkma. Zira (Allahu subhanehu ve teala şöyle buyurur):

"Şüphe yoktur ki, şeytanın hilesi zayıftır."[44]

Avamdan olan bir muvahhid bu gibi müşriklerden bin alimi yener. Nitekim Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurur:

"Muhakkak bizim ordumuz galip gelir."[45]

Evet Allah'ın ordusu, kılıç ve mızraklarla galip geldiği gibi hüccetle ve lisanla da galiptir. Fakat asıl korku, silahsız (yani ilimsiz) olarak yola çıkan muvahhid

---

43 A'raf Suresi, 16-17. ayetler
44 Nisa Suresi, 76. ayet
45 Saffat Suresi, 173. ayet

hakkındadır. Allah (subhanehu ve teala)'da indirmiş olduğu kitabını bize lutfetmiştir:

"...herşeyi açıklayan bir hidayet, bir rahmet ve müslümanlara bir müjde olmak üzere kitabı kısım kısım..."[46]

Batıl inanç sahibinin ileri sürdüğü her hüccete karşı Kur'an'da onu boşa çıkaran bir delil bulunur. Allah (subhanehu ve teala) şöyle buyurur:

"Sana hiçbir misal getirmezler ki, biz sana hak ve açıklaması en güzel olanını getirmemiş olalım."[47]

Bazı müfessirler bu ayetin batıl ehlinin kıyamet (günün)e kadar ileri süreceklerini hüccetlerine şamil olduğunu söylemişlerdir."[48]

---

46 Nahl Suresi, 89. ayet
47 Furkan Suresi, 33. ayet
48 Keşf'ul-Şubuhat; Muhammed bin AbdulVehhab

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN MÜSLÜMANA NASİHATİ

Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab Delail'ut-Tevhid isimli risalesinde müslümana şöyle nasihat eder:

"Sana tavsiyem tevhidi iyi bilmendir. Aynı zamanda tevhid ile ilgili kitapları okumanı tavsiye ederim. Zira tevhid ile ilgili kitapları okumak, sana, Allahu Teala'nın, elçisi Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'i onun için gönderdiği tevhid ve şirkin hakikatını açıklar.

Allahu Teala ve elçisi Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem) şirki haram kıldığını, Allahu Teala şirki asla bağışlamayacağını, şirk işleyene cenneti haram kıldığını ve şirk işleyenin amelinin boşa gideceğini haber vermiştir.

Allah Teala'nın, elçisi Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem) araçılığı ile göndermiş olduğu tevhid inancını öğrenerek şirkten ve şirk ehlinden uzaklaşmak kadar daha önemli ve büyük bir iş yoktur."

Şeyh tavsiyelerine şöyle devam eder: "Sana tavsiye edeceğim ilk şey, Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in Allahu Teala katından getirmiş olduğu dini iyice araştırıp incelemendir. Zira Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem) Allahu Teala katından insanların ihtiyaç duyduğu her türlü kanunu ve kuralı getirmiştir. Allah Resulu Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem) onları

Allah Teala'ya ve O'nun cennetine yaklaştıracak olan her şeyi emretmiş, onları Allahu Teala'dan uzaklaştıran ve O'nun cehennemine sokacak olan her türlü şeyden de sakındırıp bunları onlara yasaklamıştır.

Allahu Teala, insanlara Peygamberimiz Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'i göndererek insanlara gerçekleri açıklamıştır. Bu sebeple insanlar Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in peygamber olarak gönderilmesinden sonra mazeret ileri sürüp özür beyan edemez. Nitekim Allah Teala Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem) ve onun kardeşleri konumunda ki diğer peygamberler hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Biz, Nuh'a ve ondan sonraki peygamberlere vahyettiğimiz gibi sana da vahyettik. Keza İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a, torunlarına, İsa'ya, Eyyub'a, Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a vahyetmiş, Davud'a da Zebur'u vermiştik. Daha önce (kıssalarını) **sana anlattığımız peygamberlerle, anlatmadığımız başka peygamberlere de vahyettik. Allah, Musa'ya da hitab ederek** (onunla) **konuştu. Keza** (gönderilen) **peygamberlerden sonra, insanların, Allah'a karşı** (özür olarak ileri sürebilecekleri) **bir delilleri bulunmaması için müjdeleyen ve korkutan peygamberler gönderdik. Allah, Aziz'dir, Hakim'dir."**[49]

Muhammed (sallAllahualeyhi ve sellem)'in Allahu Teala katından getirdiği en büyük ve insanlardan yerine getirmelerini istediği en önemli ve en büyük kural, ibadeti yalnızca Allahu Teala'ya yapmaları ve hiçbir şeyi O'na

49 Nisa Suresi, 163.-165. ayetler

ortak koşmamaları ve dini yalnızca Allahu Teala'ya halis kılmalarıdır. Nitekim Allahu Teala bu konuda şöyle buyurmaktadır:

"Ey örtüye bürünen (Muhammed)! kalk ve uyar. Rabbını tekbir et. (O'nu yücelt)."[50]

(Rabbını tekbir et) ibaresinin anlamı şudur: 'Rabbini birlemek, O'na saygı ve hürmet göstermek, ibadeti yalnızca ihlaslı bir şekilde O'na yapmak ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamak' demektir. Bu emir, namaz, oruç, zekat ve hac ibadetlerden önce emredilmiş olan öncelikli bir emirdir.

(Kalk ve uyar) ibaresinin anlamı şudur: 'İbadette Allah'a ortak koşmaktan insanları uyar' demektir. Bu emir de, zina, hırsızlık, riya ve zulüm gibi büyük günahlardan daha önce önce zikredilmiş bir emirdir.

Tevhid her şeyin aslı, dinin temelidir. Allahu Teala mahlukatı tevhid esasları içinde kendisine kulluk etmeleri için yaratmıştır. Nitekim Allahu Teala bu konuda şöyle buyurmaktadır:

"Ben, cinleri ve insanları, ancak bana ibadet etmeleri için yarattım."[51]

Allahu Teala bu gaye için peygamberler göndermiş ve kitaplar indirmiştir. Nitekim Allahu Teala bu konuda şöyle buyurmaktadır:

---

50 Müddessir Suresi, 1.-3. ayetler
51 Zariyat Suresi, 56. ayet

"Biz her ümmete, yalnız Allah'a ibadet etmeleri ve tağuttan da sakınmaları için bir resul gönderdik."[52,53]

İnsanlar, tevhid sebebiyle kafir ve müslümanlar diye iki kısma ayrılmışlardır. Her kim, Allahu Teala'ya şirk koşmadan O'na ibadet eder ve öylece Allah'a kavuşursa, cennete girenlerden olacaktır. Her kim de Allahu Teala'ya ortak koşarak O'na ibadet etmişse, bu kişi insanların en çok ibadet etmiş olanı da olsa cehenneme girecektir.

"La ilahe illAllah" kelimesinin manası, bir faydayı kazanabilmek veya bir zarardan korunabilmek için sadece ve sadece Allah'a yalvarmak ve sadece O'na tevekkül etmektir.

Ve dualarımızın sonu Hamd alemlerin Rabbi Allah'adır. Salat Nebi Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem) ve cemi sahabesinin üzerine olsun."[54]

52 Nahl Suresi, 36. ayet

53 İbn Kesir bu ayetin tefsirinde şöyle der: "İnsanlardan her nesle ve gruba peygamber göndermiştir ki; bu peygamberlerin hepsi de, Allah'a ibadete çağırmış ve Allah'ın dışındaki şeylere ibadeti yasaklamıştır. Peygamberler, **'Allah'a ibadet edin ve tağutlardan kaçının.'** emrini onlara iletmişlerdir."

54 Delail'ut-Tevhid; Muhammed bin AbdulVehhab

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN TÜRKÇE YAYINLANMIŞ ESERLERİ

Yoğun kampanyalar sonucunda insanları bu davetten soğutan bid'atçılara rağmen yine de Muhammed bin AbdulVahhab'ın eserleri türkçe okuyucusuna kavuşmuştur. Her ne kadar 200 küsur sene gecikmiş olsa da. Bildiğimiz, gördüğümüz Şeyhin eserlerini, yazdıklarının şerhlerini, hayatıyla ve çalışmalarıyla ilgili kitapları şöyle sıralayabiliriz:

1.Kitab'ut-Tevhid (Muhtelif isimlerde türkçe bir kaç baskısı vardır.)

2. Keşf'ul-Şubuhat

3. Usul'us-Selase

4. Adab'ul-Meşiidu ila's-Salat/Namaza Gidiş Adabı

5. Delail'ut-Tevhid/Tevhid Rehberi

6.Talim'us-Subyan et-Tevhid/Çocuklara Tevhid Öğretisi

(Değerli dostum Sami bin Fehmi ricamız üzerine tercüme etmiş ve çeşitli sitelerde yayınlanmıştır.)

7. Siyer (İbn Hacer'in "Feth'ul-Bari" isimli eseriyle İbn Hişam'ın "Siret'er-Resul sallAllahu aleyhi ve sellem" isimli eserini birleştirip özetlemiştir.)

8. Cahiliye Mes'eleleri

9. Fatiha Suresinin Tefsiri

10. Nevakid'ul-İslam/İslam'dan Çıkaran Haller

(Bu son üç risale tek kitap halinde basılmıştır, içinde Şeyhin bir kaç risalesi daha vardır, net ortamında bu eserler yayınlanmıştır, dileyen arama makinalarından ulaşabilmektedir.)

Şerhler:

11. Feth'ul-Mecid ala Şerhi Kitab et-Tevhid

(Şeyhin torunu AbdurRahman bin Hasan tarafından hazırlanmış Tevhid kitabına şerhdir. Bütün Yönleriyle Tevhid-İmam Muhammed et-Temimi" unvanıyla basılmıştır.)

Şeyhin Hayatı ve Eserleriyle alakalı olan çalışmalar:

12. Muhammed bin AbdulVehhab'ın Davetinin Hakikati, Muhammed bin Selman (Net ortamında muhtelif yerlerde yayınlanmıştur)

13. Fasl'ul-Hitab/"Muhammed bin AbdulVehhab'ın Selef Akidesi" unvanıyla Netteki Yayınevimiz tarafından yayınlanmıştır

SONUÇ...

Artık müslümanlar Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab'ın tecdid ettiği, müslümanları fikri ve akidevi yönden uyandıran ve sahih İslam menhecine bina edilmiş olan selim ve saf akideyi getiren selefi davetin hakikatını idrak ettiler. Zira bu davet İslam'ın aslıdır.

Muhammed bin AbdulVehhab bu konuda İslam tarihindeki Şeyhulİslam İbn Teymiyye, İbn Kayyim el-Cevziyye ve İmam Şatibi gibi selef islahatçılarının yolunu takib etmiştir.

Müslümanlar, Muhammed bin AbdulVehhab'ın fesadı durultmak, emaneti yerine getirmek, ümmeti nasihata ve onları yeniden Allah Resulu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in ve selefi salihinin yoluna çevirmek için gelen bir davetçi olduğunu anladılar. Zira geçen zaman Muhammed bin AbdulVehhab'ın doğruluğunu ispatlamıştır. Çünkü davet hala devam etmekte ve sürekli artmaktadır.

Artık dünyanın her tarafında insanlar onun kitaplarını takib etmekte ve anlamaya çalışmaktadır. Ona düşman olanlar bile hak kendilerine açıklandıktan sonra onun ve yolunun doğruluğunu kabul etmişlerdir. Zira hak her zaman kendisine uyulmaya en layık olandır.

Şeyhe düşmanlık yapanların hem isimleri hem de dedikleri her şey öldü. Bu konuda insanların bildikleri yine Şeyhin reddiye olarak mektublarında geçen şeyler veya davete tabi olanların yazdığı reddiyelerdir.

Gerisi yok olup gitmektedir. Tabi bu dünya için geçerlidir. Ahirette cezanın sahibi, kalblerdekinin bile gizli kalmadığı, açık-gizli her şeyi bilen Allah subhanehu ve teala'dır.

Sünneti üstün kılan, bid'at ehlini alçaltan Allah (subhanehu ve teala)'ya hamdolsun...

KAYNAKLAR

Kur'an'ı Kerim

Tefsir'ul-Kur'an'il-Azim/İbn Kesir

Sahihu Muslim

Suneni Ebi Davud

Suneni Tirmizi

Sahihu Suneni İbn Mace/ Şeyh el-Albani

Aqidet'us-Şeyh Muhammed bin AbdulVehhab es-Selefiyye /Dr.Salih el-Abbud

Kesf'ul-Şubuhat/Muhammed bin AbdulVehhab

El-İmam Muhammed bin AbdulVehhab, Davetehu ve Siretehu/Şeyh AbdulAziz bin Baz

Muhammed bin AbdulVehhab'ın Davetinin Hakikatı, Muhammed bin Selman

Şeyh Muhammed bin AbdulVahhab Osmanlı'ya isyan etmiş midir? Selefi bir siteden tercüme

Necd Tarihi/İbn Gannam

Tashihun Hata Tarihun Havle Vehhabiyye/ Muhammed bin Sa'd eş-Şuvey'ir

Ed-Durer es-Suniyye fi'l fetva en-Necdiyye/ İbn Sihman

Muhammed bin AbdulVehhab/Hasan AbdUllah al-i Şeyh

Fetvalar/ Şeyh AbdulAziz bin Baz

Fasl'ul-Hitab/Muhammed bin AbdulVehhab'ın Selef Akidesi